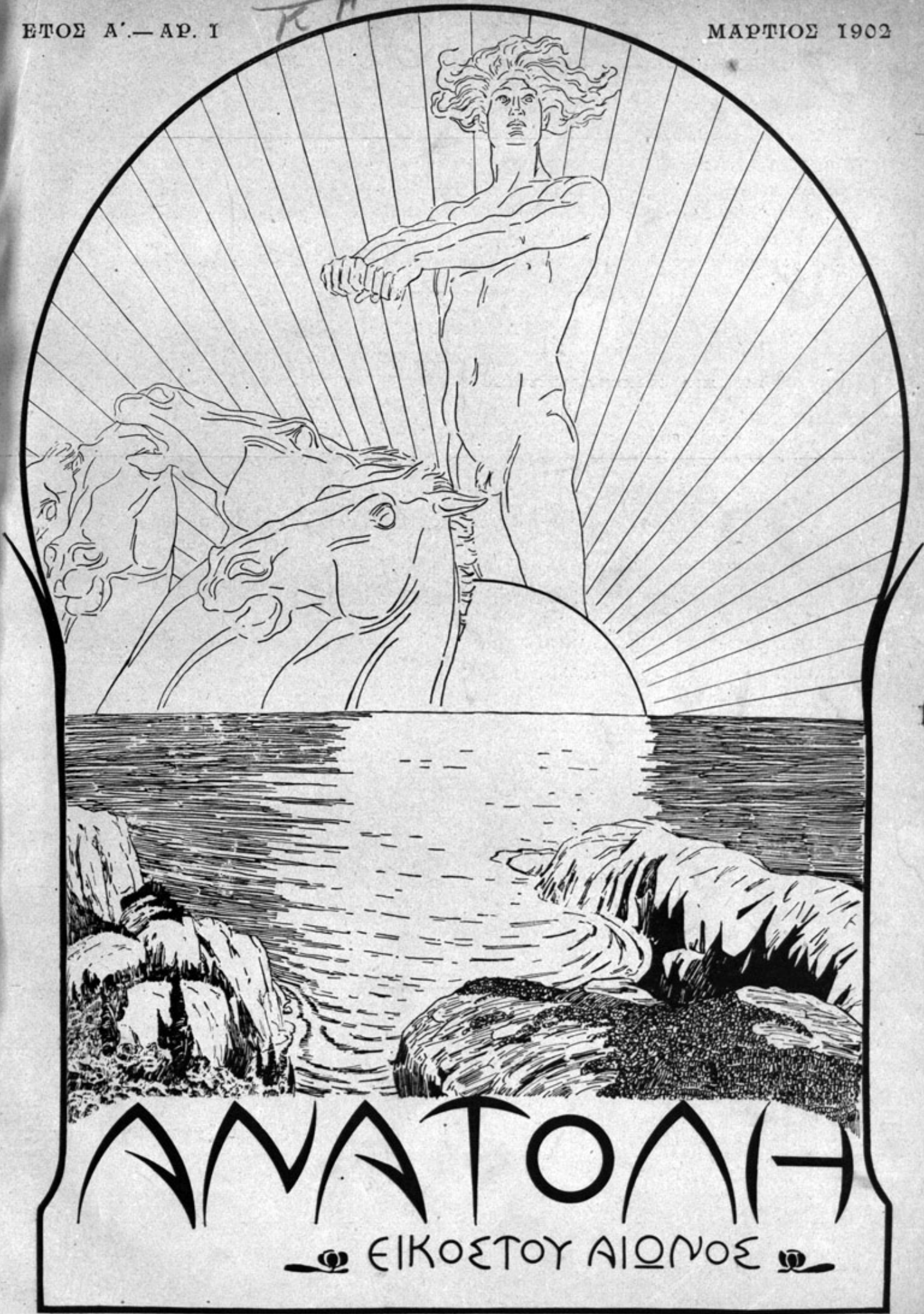

185
ΚΗ

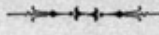
184

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

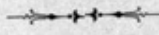
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ "ΑΝΑΤΟΛΗ", προβάλλει μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ρίψῃ νέον φῶς — ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας — ἐπὶ τῆς ἀναγεννωμένης Ἐθνικῆς ζωῆς μας. — Τὸ περιοδικὸν μας δὲν συναντᾶται πρὸς τὸν σκοπὸν οὐδενὸς ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν, ἀλλὰ θ' ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τῶν Ἐυρωπαϊκῶν, ὥστε νὰ καταστῇ τὸ ἐπαγωγότερον καὶ διδασκικώτερον ἀνάγνωσμα.

Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς φρονοῦμεν ὅτι εἶναι ἡ εὐγλωττοτέρα ἐπικύρωσις τῶν ἐπαγγελιῶν μας.

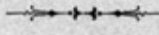
ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	}	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Δραχ.	25.
		ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Φρ. χρ.	20.
		ΔΙΑ ΤΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ	Ρούβλια	8.

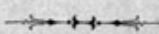

Ὁ μὴ προπληρῶνων τὴν συνδρομὴν τοῦ ὀφείλει ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ Α' φυλλάδιον.

Ὁ ἐγγράφων 10 συνδρομητὰς λαμβάνει τὸ περιοδικὸν μας δωρεάν.

Διεύθυνσις: "ΑΝΑΤΟΛΗ", ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 55 (Στοὰ Νικολούδη ἀρ. 51).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΑΧΙΛΑΕΩΣ ΝΗΗ : 4 Σοννέτα Ἀτθίδων.
- Π. ΑΣΙΩΤΟΥ : Δύο Ἡρώες (Διήγημα).
- Μ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ : Παρίσιοι.
- ΚΥΡ. ΖΑΜΠΙΑ : Γλωσσικὴ Καλλιτεχνία.
- ΚΩΝΣΤ. ΣΑΒΒΑ : Τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παιδῶν.
- Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ : Ὁ πρόφῃν Ἥλιος (Διήγημα Τσέχοφ).
- Α. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ : Τὸ Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως.
- Θ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ : Τὰ Ἐγχορδα ὄργανα.
Μαρκόνης.
Ὁ Συρμὸς καὶ ἡ Νέα Τέχνη.
Διὰ τὰς ἀτθίδας μας.
Κ. τ. λ.

- ΕΙΚΟΝΕΣ. — Ὁ Συρμὸς καὶ ἡ Νέα Τέχνη.
Ζαΐρα Θεοτόκη.
Νίνα Κρασσᾶ.
Κα Βάρβογλη.
Ἄννα Βέλλη.
Π. Ἀξιότιος.
2 εἰκόνες διηγῆματος Ἀξιότου.
Ἔρωσ καὶ πεπρωμένον.
Ὁ Χεῖμαρρος.
Ἡ Ἀποθέωσις τοῦ Γούτεμβεργ.
Μ. Δασκαλάκης.
4 εἰκόνες Νοσοκομείου Παιδῶν.
Π. Βαλλιάνος καὶ Β. Βιβλιοθήκη.
3 εἰκόνες Μαρκόνη.
2 φωτογρ. Περσιναί.
Ἡλεκτρικὸς θερμαντήρ.
Ὁ Κελτικὸς.
Εὐαγγελία Νίκα.

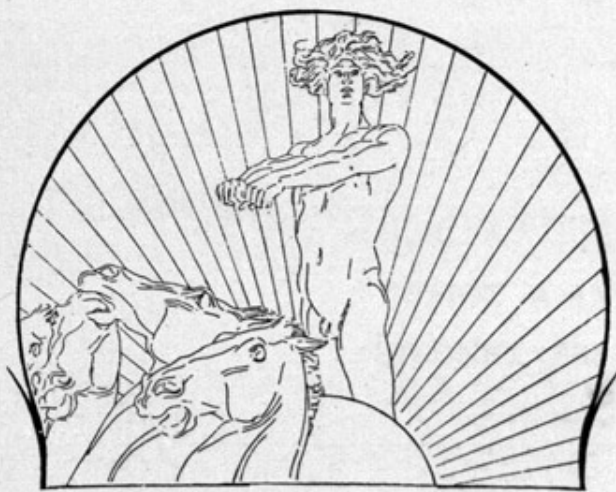
* ΑΠΙΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ *

ΒΑΡΚΑ — ΚΑΠΝΑ
 ΑΝΤΙ ΑΛΛΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ
 Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΦΗΜΗ ΤΟΥ
 1 — Ὀδὸς Σταδίου — 1

ΚΑΡΕΛΛΑ — ΔΑΙΜΟΝΕΤΑΙ
 ΔΙ' ΟΔΟΥ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ
 19 — Ὀδὸς Σταδίου — 19

90 5.
1

“ΑΝΑΤΟΛΗ,,

90
1

“ΑΝΑΤΟΛΗ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙ
ΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΟΜΟΣ Α΄—ΣΕΛΙΔΕΣ 410 ◉◉◉
ΕΙΚΟΝΕΣ 285—ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ 56

ΕΤΟΣ Α΄—ΜΑΡΤΙΟΣ 1902 ◉◉◉
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1903 ◉◉◉◉◉◉

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΕΡΡ. ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΑΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΙΛΤ. Ι. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 43

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

- ΜΙΑΤ. Ι. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ *Οι Παρίσιοι*—*Λιθίνη Βαβυλών*—Λατινική συνοικία—Κεραμεικός—Θριαμβευτική άψις αστέρος—Βοημοί Λουξεμβούργου, σελ. 10-14.
- *Παρίσιοι*—Τὸ Ζῶον τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ ἡ δόξα τῆς Γαλλίας—Νέοι Παρίσιοι—Παλαιοὶ Παρίσιοι—Πύργος Ἀγίου Ἰακώβου, σελ. 36-39.
- *Αἱ Ἀθήναι τῆς Ἀσσιασίας*—Παρίσιοι παράδεισος πλούτου καὶ ὀργίων—Αἱ Παρισίαι Λατῖδες, σελ. 68-70.
- *Ἐπιπέσεις ἐκ τῶν Βουλευμάτων*—Παρισινή γυνὴ καὶ Παρισινή ἑταῖρα—Ἀστάρτη καὶ πάνδημος Ἀφροδίτη—Αἱ βιομήχανοι ἑταῖραι—Οἱ Δημόσιοι Χοροὶ—Αἱ Καρυάτιδες τοῦ Μιχαῆλ Ἀγγέλου, σελ. 98-102.
- *Ἐκ τῆς Παρισίνης ζωῆς*—Αἱ Παρισίαι εἶναι ἀληθῶς ὠραῖαι;—Τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης—Παρισίαι ἵπποδρομῖαι—Τὸ Δάσος τοῦ Βενσέν.—Ἡ Καλλιθέα—Ἡ Κυρία Πομποδούρ, Μομορανσὺ καὶ Ῥουσσώ—Βερσαλλίαι καὶ τὰ θκυμάσια τῆς Ποσειδωνείας Δεξαμενῆς, σελ. 137-143.
- *Ἀνὰ τὸ Λοῦβρον*—Ἀφροδίτη τῆς Μήλου—Ἄρτεμις Κυνηγός—Ἀφροδίτη καὶ ὁ Κύκνος—Ἡ Κνιδία Ἀφροδίτη, σελ. 169-176.—Ἀθηνᾶ τοῦ Βελετρή—Μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος—Ζωοφόρος τοῦ Παρθενῶνος—Αἱ ἔξ Κανηφόροι—Ὁ Λόρδος Ἐλγίνος—Ἀνατολικὸν ἀέτωμα Παρθενῶνος—Ὁ Ἀθηναῖος Ἡρῶς—Κενταυρομαχία—Κεφαλή τῆς Νίκης, σελ. 212-215.—Ἡ παλαιὰ καὶ νέα αἰσθητικὴ—Ἀπόλλων τοῦ Βατικανοῦ—Φαρνέσιος Ἡρακλῆς—Βριάρω καὶ Χίμαιρα σελ. 250-254.—Βυζαντινὴ τέχνη καὶ ἀναγέννησις—Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη—Ἡ Στέφισ τῆς Παρθένου—Ῥέμπραντ—Παναγία τῶν Παρισίων καὶ ἁγία Σοφία—Βυζαντινοὶ καλλιτέχνη σελ. 293-297.—Παρθένου τοῦ Ραφαῆλ—Λεονάρδος δὲ Βίντσι—Πουβὶ δὲ Σαβῖν—Σαλὸν καρρὲ—Κλασσικὴ Γαλλικὴ Σχολή—Ἡ ἀποθέσις τοῦ Ὁμήρου, σελ. 348-354.
- *Ἑλλὰς Σέλλεϋ*, σελ. 380-382.
- Π. ΑΞΙΩΤΟΥ *Οἱ Δύο Ἡρώες*, Νηοεικία ἦθη—(Διήγημα εἰκονογραφημένον), σελ. 4, 42, 79, 111, 161, 201, 241.
- Χ. ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗ *Ὁ Γκεσοῦλης διήγημα Ἡπειρωτικόν*, σελ. 59-60.
- ΔΗΜ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ *Ἡ Θρησκεία τῆς Φύσεως*—Τὰ δάση τὰ Ἑλληνικὰ καὶ τὰ παγκόσμια—Παναγία ἡ Πλατανιώτισσα—Γερμανικὰ καὶ Ἑλληνικὰ δάση—Τὰ δάση τῶν Δρυϊδῶν, σελ. 74-78.—Ἄλση Ἀλκινόου καὶ δάση Καλυψούς—Βανδεσὰν δάση—Αἱ τρυφερότητες τῶν δένδρων—Τὸ πύκτο τοῦ Γιαννιᾶ, σελ. 106-110.—Δεκέλεια—Κήπος τῆς Ναυσικᾶς καὶ τοῦ Ἀλκινόου, σελ. 144-147.—Συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος—Ὁ Δενδρικός Κόσμος διὰ τοῦ Ὁμηρικοῦ Πνεύματος σελ. 178-183.
- *Εἰς Ἱεροσόλυμα Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ τὰ ιδεώδη τῆς Ὁρθοδοξίας*—Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς—Ὁ Ἱερὸς Νιπτῆρ—Τὸ Ἅγιον Φῶς, σελ. 218-224.
- *Ὁ Ἔρως τοῦ Ἀρχιλόχου*, σελ. 302-307.

ΧΑΡΑΛ. ΑΝΝΙΝΟΥ *Φιλολογικοὶ Δόλοι*, σελ. 132-136.

— *Χρονικὸν τοῦ Θέρους*, σελ. 184-188.

— *Ἡ πεντηκονταετηρὶς Ἀγγέλου Βλάχου*, σελ. 344-345.

ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ *Ἡ ἀρχαία τέχνη καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ*, σελ. 230-233.

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ *Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὑπὸ αἰσθητικῆν καὶ ἔθνικῆν ἔποσιν*, σελ. 283-289.

* * *Ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ ποίησις*, σελ. 354-355.

ΣΠΥΡ. ΔΕ ΒΙΑΖΗ *Τὸ ἀρχαιότατον θέατρον ἐν τῇ νεωτέρῃ Ἑλλάδι*, σελ. 384-389.

Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ *Πρὸς τοὺς καλλιτέχνας μας*, σελ. 392-396.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γ. ΤΣΕΧΩΦ *Ὁ Πρώην Εἰλωσ (διήγημα)*, σελ. 21.—*Ὁ ἀκούσιος τραγῳδός*, σελ. 148-149.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΑΒΑ *Πονιῶν*, σελ. 255-256.

ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΚΡΑΦ *Ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἰησοῦ*, σελ. 313-316.

ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ *Περὶ Ζολᾶ*, σελ. 258-266.

ΦΟΛΕΪ *Εἰς τὸ τηλέφωνον (διήγημα)*, σελ. 300-301.

Μ. ΜΥΡΕ *Σύγχρονος Ἰταλικὴ φιλολογία* σελ. 325-330.

Σ. ΛΕΣΣΥΕΡ *Τσεχικὴ Φιλολογία*, σελ. 334-335.

Α. ΚΙΕΛΛΑΝΤ *Χειμερινὴ φαντασία (Νορβηγικὸν διήγημα)*, σελ. 336-338.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΙ *Ὁ Βάνιας (διήγημα)*, σελ. 363.

V. DEL. ISLE ADAM *Τὸ πνεῦμα τῆς Ἀσσιασίας*, σελ. 371-372.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ *Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη ἐν τῷ Μουσεῖο τῆς Νεαπόλεως*, σελ. 23, 50.

Θ. ΠΟΥΛΚΡΑΤΟΥΣ *Μουσικὴ—Τὰ ἔγχορδα ὄργανα*, σελ. 27.

Γ. ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΥ *Ἡ ἰδιοφυΐα ἐν τῇ μουσικῇ*, σελ. 89.

— *Ἡ Βυζαντινὴ καὶ ἡ Ἑυρωπαϊκὴ μουσικὴ*, σελ. 119-120.

ΜΙΑΤ. Ι. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ *Θ. Ῥάλλης*, σελ. 273.

Μ. Δ. *Καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις. Φιλοτέχνων* σελ. 225—Παρνασσοῦ καὶ Ἀθηνῶν σελ. 277.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΝΕΗ *Σοννέτα Ἀτθίδων*, σελ. 2, 3, 9, 34, 35, 56, 66, 67, 77, 109.

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ *Ὁ γάμος τῆς πεντάμορφης*, σελ. 102-104.

ΧΑΪΝΕ *μετάφρασις Π. Γνεφτοῦ*, σελ. 141.

Σ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ *Ἀνάπανσις τῆς Παρθένου*, σελ. 177.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ *Ὁμορφίαι*, σελ. 180.

ΚΕΡΝΕΡ *Τὸ ἔσμα τῆς Σπάθης, μετάφρασις Κλ. Ραγκαβῆ*, σελ. 211.

ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΚΟΥΡΤΕΛΗ *Ἀλάβαστρον*, σελ. 280.

ΣΑΛΔΗ *Ἀπὸ τὸ Γκουλιστάν*.—Τὸ κρῖμα τῆς ἀγάπης 290-291.—

Ἡ ἀγάπη τῆς Νηότης, σελ. 383-384. *Μετάφρασις Μ. Ἀργυροπούλου.*

- Μ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ *Τραγούδια από την Ανατολή* — Τὸ λουλούδι τοῦ θανάτου — Ἡ τρέλλα, σελ. 321. — Στὸ λαϊμότης, σελ. 326.
 Σ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ *Στὸν Ἐφηβο*, σελ. 347.
 ΣΤΕΚΚΕΤΗ *Ὁκτώβρης — Δάξαρως — Μεσαίων, μεταφράσις Κ. Καιροφύλα*, σελ. 322.

ΘΕΑΤΡΟΝ

- Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ *Ὁ Θεὸς κελεύει*, σελ. 114-115.
 ΙΩΝΟΣ *Θεατρικὴ ἐπιθεώρησις — Οἱ μύσται τῆς Νέας Σκηνῆς*, σελ. 192-195.
 Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ *Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον*, σελ. 234, 356.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

- Μ. Ι. Δ. *Ἡ Δωδωναία συλλογὴ Κ. Καρράνον*, σελ. 129-131.
 Α. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ *Ὁ Ἐφηβος τῶν Ἀντικυθήρων*, σελ. 310-312.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

- ΜΑΡΚΟΝΗ *Ὁ ἄνευ σύρματος τηλεγράφος*, σελ. 26.
 Ν. ΤΣΟΛΕΚΙΔΟΥ *Περὶ ἀφομοιώσεως τῶν ἡμερολογίων*, σελ. 85, 117, 151, 196.
 ΣΕΡΒΕΡΑ *Ὁ ἄνευ σύρματος τηλεγράφος*, σελ. 154.
 Π. ΜΑΝΤΕΓΑΤΣΑ *Ἐκ τῆς ὕμνινης τοῦ Ἔρωτος*, σελ. 189-190.
 ΜΑΞ ΝΟΡΔΑΟΥ *Νέα βιολογικὴ θεωρία τοῦ ἐγκλήματος*, σελ. 368, 404.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

- ΖΑΜΠΑ *Γλωσσικὴ καλλιτεχνία*, σελ. 15, 55.
 Τ. Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ *Μαυροκορδαίτος*, σελ. 40.
 ΙΩ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗ *Ὁ ἵππος ἐν σχέσει πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς ὥραιάς τέχνας*, σελ. 53-54.
 Δ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ *Ἡ σημαία μας*, σελ. 57.
 Δ. Ε. ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΥ *Ὁ ἐκφυλισμὸς ἐν Ἑλλάδι*, σελ. 83-85.
 ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ *Εἰς ἀναζητήσιν τῆς εὐτυχίας*, σελ. 90.
 Μ. Δ. *Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ*, σελ. 105.
 Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ *Αἰγυπτιακαὶ ἀναμνήσεις*, σελ. 266, 317.
 ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ *Ἄττικὰ ἴα*, σελ. 272. — *Ἡ Τάναγρα τῆς Πύλου*, σελ. 216.
 Μ. Ι. Δ. *Τὸ νέον μέγαρον τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν*, σελ. 274.
 ΔΙΩΝΟΣ ΚΑΣΣΙΟΥ *Ἡ πολιτεία καὶ τὰ γράμματα*, σελ. 308-309.
 ΙΔΟΜΕΝΕΩΣ ΕΠΙΜΕΝΙΔΟΥ *Μάξιμος Γκόρκι*, 331-333. — *Χειρομαντεία*, σελ. 402-403.
 ΤΙΜΟΛ. ΑΜΠΕΛΑ *Ὁ ἀρχιδούξ Σαλβατώρ*, σελ. 339-340.
 Σ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ *Ἀπὸ τὸν Ταϋγετον*, σελ. 357-358.
 Π. ΛΕΦΑ *Ἀπὸ τὴν χώραν τῶν κατέρων*, σελ. 359-362.

ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ

Τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παιδῶν σελ. 17. — Ὁ Συρμός καὶ ἡ νέα Τέχνη σελ. 28. — Διὰ τὰς Ἀτθίδας μας σελ. 29. — Λέων Τολστόης — Θεραπεία τῆς ἀσχημίας — Ἡ περιβολὴ τῆς Ἀμερικανίδος — Καλλονὴ καὶ ὑγεία — Πεζοπορία ἐπὶ τῶν ὑδάτων — Τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου — Ὁ Κελτικὸς — Εὐαγγελία Νίκα σελ. 30-31. — Βιομηχανικὴ Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν σελ. 48-50. — Ἡ καταστροφὴ τῆς Κεμάχας — Ὁ πόλεμος τοῦ Τρανσβάαλ — Ἡ Ἀμερικανὶς Στόν — Jean Hading σελ. 64. — Τὸ Παπάρειον Ὀρρανο-

τροφεῖον σελ. 94. — Ἡ καταστροφὴ τῆς Μαρτινίκας — Φυσιολογικὰ τῶν μαγνητῶν ἀποτελέσματα — Διὰ πόσου ἀνθρώπου ὑπάρχει χώρος ἐπὶ τῆς γῆς; σελ. 95. — Ἡρακλειστογενεῖς κατακλύσμοι σελ. 121. — Ἀντώνιος Φράττης — Ὅθων Παπαθιέρως σελ. 124. — Ὑγιεινὴ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ δέρματος — Ἡ τέφρα τῆς Μαρτινίκας σελ. 126. — Ἀπὸ Λονδίνου εἰς Σίδνεϋ — Ἀνθρωποὶ δεξιοὶ καὶ ἀριστεροὶ σελ. 127. — Ἀλγούστος Σεβέρως σελ. 125. — Ἐκ τῆς βλαστῆσεως τῶν τροπικῶν — Τί ἐστὶ τέκνον; — Πτώσις τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἀγίου Μάρκου — Ἀρθούρος Βαλφούρ — Πηνελόπη Κλεομένους σελ. 156-158. — Τὸ Βασιλικὸν στέμμα τῆς Ἀγγλίας σελ. 199-200. — Θαμμένος Ναός — Μηνίδιον Παπαθιέρου — Ὁ Νορδῶν περι Μπουρζὲ Λεμαίτρ — Φιλολογικαὶ συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι τοῦ Τολστόϊ — Ἡ νεωτέρα κριτικὴ ἐπὶ τοῦ Μάχθεθ — Θάνατος τῆς καλλιτέχνης Βάνδας — Ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ τῶν γυναικῶν — Μία θεατρικὴ ἐσπέρα σελ. 236-240. — Ἡ νεωτέρα ζωὴ καὶ τέχνη — Τὸ γυναικεῖον ζήτημα — Αἱ γυναῖκες ἐν Ῥωσίᾳ — Ἀρχαῖοι πολιτισμοὶ — Τὸ διαζύγιον ἐν Ἰσπανίᾳ — Ἡ διάδοσις τοῦ Βουδδισμού — Ἡ βιομηχανία τῶν βιβλίων — Ὁ Φλαμαριῶν περι Μαρτινίκας — Ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος — σελ. 278-279. — Αἰμιλία Κούρτελη — Ἀδελφαὶ Δορίνη — Εὐρυσθ. Γκίζας — Ἄραμις — Γ. Σιακαλῆς σελ. 280. — Πολυτεχνικὴ Ἀκαδημία — Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη — Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἰσπανίας — Ἡ Ἰαπωνικὴ δημοσιογραφία — Οἱ Ἰάπωνες φοιτηταὶ — Τὸ Βατικανὸν ἐν τῇ Βιβλικῇ Ἑρμηνείᾳ — Τὰ Εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια — Φρειδ. Κρούπ — Ἡ καταστραφεῖσα γέφυρα ἐν Μπρούκλιν σελ. 341-344. — Μιχ. Ἀργυρόπουλος — Ἄριστ. Ρούκκας — Ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ὠδείου σελ. 374. — Ἡ διδασκαλεία τῆς Μηδείας — Οἱ ἀγῶνες τοῦ Ἰππικοῦ Ὀμίλου — Ἀρχαιολογία — Ἐπιστήμη σελ. 409.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ Σελ. 281, 345, 346, 376.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Σελ. 201, 376, 377, 409, 410.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ — (*Ελαιογραφία, Ὑδατογραφία, Παιτέλ, Σχέδιον*). — Ν. Γύζη, Μάθημα χοροῦ σελ. 314. — Θ. Ράλλη, Φυγᾶδες σελ. 249. — Τὸ Φλέριτ σελ. 252. — Τὸ ἀντίφωνον σελ. 253. — Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ «Λστεως» σελ. 257. — Φαντασία — Ἀνάπαυσις σελ. 261. — Δυσάρεστα νέα σελ. 265. — Πωλήτρια κηρίων σελ. 315. — Χριστιανὴ ἐστιὰς σελ. 379. — Ἡ προσηνὴ προσευχὴ σελ. 391. — Ν. Λύτρα, Τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα — Τὸ θυμίαμα σελ. 287. — Γ. Ἰακωβίδου, προσωπογραφίαι Ν. Θῶν καὶ υἱοῦ Ἰακωβίδου σελ. 285. — Κ. Βολονάκη, Θαλασσογραφίαι σελ. 227-229. — Ν. Βώκων, Ἰγθύες σελ. 225. — Γ. Ροῖλοῦ, Ὁ ἀνιχνευτὴς σελ. 295 — Τὰ Φάρσαλα σελ. 323 — Γεντζέλια σελ. 310. — Α. Προσαλέντη, Νῦξ θουελλώδης σελ. 298. Π. Μαθιοπούλου, Ἡ Παρισινὴ σελ. 303. — Β. Χατζῆ, Θαλασσογραφία σελ. 226. — Καλύβη ψαρᾶ σελ. 319. — Σ. Σκαρβέλη, Θαλασσογραφία σελ. 227. — Ε. Λαμπάκη, Ὁ ἑκατοντούτης σελ. 228. — Κ. Τσιφργώτη, Τὸ Κάκτωμα σελ. 229. — Ν. Ὀθωναίου, Τὸ Ἄρμεγμα σελ. 289. — Π. Λεμπόση, Ὁ Χωρικός σελ. 292. — Κ. Παρθένη, Εἰς τὸ δάσος σελ. 299. — Γ. Ρίζου, Ἀνάγνωσις σελ. 301. — Γ. Οικονόμου, Ὁ Ἀρραθῶν σελ. 303. — Ὁδ. Φωκᾶ, Ὁ Νερόμυλος σελ. 318. — Θ. Φλωρᾶ, Προσωπογραφία σελ. 226. — Ἡ ἐργασία σελ. 311. — Σπουδὴ σελ. 321. — Σ. Λασκαρίδου, Τὰ χωρικόσπιτα σελ. 292. — Ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σελ. 298. — Ἀκτὴ Πόρου σελ. 299. — Μ. Σκούφου, Ἐαρινὴ αὐγὴ σελ. 228. — Διευθέτησις ἀνθῶν σελ. 333. — Ε. Ποντζέτα, Ξανθὴ καὶ μελαχροινὴ σελ. 228.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΓΑΥΠΤΙΚΗ—(Ἀνάγλυφα, Προσλάσματα).—Θ. **Θωμοπούλου**, Ἄρμονία σελ. 326.—Θ. **Κ. Κωνσταντινίδου**, Τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου σελ. 329.—Γ. **Δημητριάδου**, Ὁ εὐνοῦχος σελ. 330.—Π. **Κρίνου**, Ἀνάγνωσις σελ. 336.—**Δαῖου**, Μετάλλια σελ. 338.

ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ. **R. Stephens**, Ἐρωὶς καὶ πεπρωμένον σελ. 9.—**Le Quesne**, Ὁ Χεῖμαρρος σελ. 12.—**Quinsac**, Ἀποθέωσις Γούτεμπεργ σελ. 13.—**V. Checa**, Ἡ φάραγξ τοῦ Βατερλώ σελ. 44.—**P. Jamin**, Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου σελ. 44.—**J. Beraud**, Τὸ Μόντε Κάρλο σελ. 45.—**J. Constant**, Ὁρφεὺς σελ. 45.—**Urban**, Διὰ τὸ χρυσίον σελ. 76.—**F. Stuck**, Ὁ ἄγγελος τοῦ Παραδείσου σελ. 77.—**J. L. Gérome**, Ἡ Ταναγραία σελ. 145.—**P. Buffet**, Τὰ Παναθηναία σελ. 153.—**E. Paupion**, Ἡ ἀνάπαυσις τῆς Παρθένου σελ. 177.—**F. Boucher**, Ἀρτεμις λουομένη σελ. 181.—**N. Roussin**, Ποιμένες Ἀρκάδες σελ. 185.—**F. Roubaud**, Διὰ τὴν σημαίαν σελ. 306.—**Leconte du Nouy**, Εἰς προφήτης ἐν Μαρόκῳ σελ. 306.—**G. Jaquet**, Προσωπογραφία σελ. 307.—**Ραφαήλ**, Ἡ Ἁγία Οἰκογένεια σελ. 349.—**Κορρεγίου**, Ὁ μυστικὸς ἀρράβων τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης σελ. 351.—**Leonard da Vinci**, Ἰσοκόνδη σελ. 352.—**Ingres**, Ἡ καλλικρουνὸς πηγὴ σελ. 353.—**Mantegna**, ὁ Παρνασσὸς σελ. 355.—**Prud'hon**, Ἀπαγωγή τῆς ψυχῆς ὑπὸ τοῦ ζεφύρου σελ. 362.—**Greuze**, Ἡ ἄνοιξις σελ. 383.—**P. Belleuse**, Ὁ τέττιξ σελ. 387.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ. 11 παραστάσεις τῆς ἀρχαιολογικῆς Δωδωναικῆς συλλογῆς κ. **Καραπάνου** σελ. 130-131.—Ἡ ἐν Δαφνίῳ Μονή, Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, Ὁ Ναὸς τῆς ἐν Ἀρτῇ Παρηγορητρίας σελ. 159.—Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου σελ. 169.—Ἡ Ἀρτεμις κυνηγὸς σελ. 173.—5 ἀνάγλυφα ἐκ τῆς μετόπης τοῦ Παρθενῶνος σελ. 212-215.—Ὁ Ἐρῆθος τῶν Ἀντικυθέρων σελ. 347.

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ—ΕΠΙΦΑΝΩΝ (μετὰ βιογραφικῶν σημειώσεων). Οἶκ. Πατρ. Ἰωακείμ ὁ Γ' σελ. 73.—Πατρ. Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς ὁ Α' σελ. 217.—Π. Βαλλιᾶνος σελ. 22.—Γ. Μαρασλῆς σελ. 47.—Σ. Σκουλοῦδης σελ. 82.—Σ. Στρεῖτε σελ. 116.—Κ. Καραπάνος σελ. 129.—Ι. Πασματζόγλου σελ. 191.—Κλέων Ραγκαβῆς σελ. 209.—Θ. Ράλλης σελ. 273.—Νικόλαος Μαυροκορδάτος σελ. 273.—Ἰωάννης Γρυπάρης σελ. 407.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ, ΠΟΙΗΤΩΝ—Ἐθνικὸς ποιητὴς Σολωμὸς σελ. 105.—Π. Ἀξιώτης σελ. 4.—Μιλτ. Ι. Δασκαλάκης σελ. 10.—Ζάν Ἀδινγκ, Βίκτωρ Οὐγκώ σελ. 64.—Βενιαμὶν Κωνστάν σελ. 125.—Χαρ. Ἀννίνος σελ. 132.—Κ. Χρηστομάνος σελ. 192.—Αἴμ. Ζολᾶ σελ. 199.—Μιχ. Λάμπρος σελ. 200.—Καρλόττα Βίτχ, Βέρθα Ἐδερ σελ. 281.—Μάξιμος Γκόρκι σελ. 331.—Εὐρ. Γκιζας σελ. 341.—Μ. Ἀργυρόπουλος σελ. 374.—Ἄννα Φραγκοπούλου, Τρουφιὲ σελ. 408.

ΑΤΘΙΔΩΝ—Ζαῖρα Θεοτόκη, Νίνα Κρασσᾶ, Κᾶ Βέρβογλη, Ἄννα Βέλλη σελ. 2-3.—Κᾶ Σαχορράφου, Δῆς Λιάμπη, Κᾶ Γιαννοπούλου, Κᾶ Χαριλάου σελ. 34-35.—Ἐλένη Κριεζῆ, Σ. Ζωγιοῦ, Σ. Σκανδαλίδου, Ι. Παπαπαδάκη, Α. Νεγρεπόντη σελ. 66-67.—Μαρία Μομφερράτου σελ. 65.—Δῆς Ὑπατία Εὐγενίδου σελ. 109.—Καίτη Λῶ, Δῆς Ἐλένη Π. Σκουζέ, Κᾶ Βαλερία Χάους σελ. 140.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ.—Μαρκόνης σελ. 26.—Εὐαγγελία Νίκα σελ. 31.—Γεώργιος Πῶπ σελ. 58.—Στρατηγὸς Δελαρέυ, Στρατηγὸς Μέθουεν, Ἀμερικανὸς Στόν σελ. 62.—Frank Miller σελ. 71.—Πριγκίπισσα Σοφία σελ. 74.—Βασίλισσα Βιλελμίνη, Βασιλεὺς Ἀλφόνσος ὁ ΙΓ' σελ. 92.—Χρ. Χατζηχρήστου σελ. 93.—Δημ. Κάβρας σελ. 95.—Ἐδουάρδος καὶ Ἀλεξάνδρα βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας σελ. 97.—Δούκισσα Ἐλένη καὶ Πριγκίπισ Νικόλαος σελ. 108.—Ἀντώνιος Φράττης, Ὅθων Παπαβιέρου σελ. 124.—Αὐγουστος Σεβέρου σελ. 125.—Ἀγαθοκλῆς Κωνσταντινίδης σελ. 148.—Ἀρθούρος Βαλφούρ, Πηνελόπη Κλεομένους σελ. 157.—Ὀλγα Παπαδιαμαντοπούλου, Ἐλισάβετ Χρυσανθοπούλου σελ. 180.—Στέφανος Στεφάνου σελ. 234.—Θ. Οἰκονόμου, Μαρία Δημοπούλου, Μαρίκα Κοτοπούλη σελ. 235.—Αἴμ. Ζολᾶ σελ. 236.—Μινιὸν Παπαβιέρου σελ. 238.—Ἀλέξανδρος Νικολοῦδης σελ. 274.—Βικτωρία Δορίνη, Ἐλένη Δορίνη, Αἰμιλία Κούρτελη σελ. 280.—Γ. Σιακαλῆς σελ. 342.—Φρεῖδ. Κρόπ σελ. 343.—Ἀριστ. Ρούκης σελ. 374.

ΚΤΙΡΙΑ, ΝΑΟΙ, ΠΟΛΕΙΣ, ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΙ ΚΑΠ.—Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων σελ. 17-19.—Βαλλιᾶνιοις Βιβλιοθήκη σελ. 22.—Κελτικὸς σελ. 31.—Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία, Κεντρικὸν Κατάστημα, Ἐργοστάσια οἰνοποιίας καὶ σαπωνοποιίας σελ. 48-49.—Ἡ καταστροφὴ τῆς Κεμάχας σελ. 61.—Ὁ Νεῖγερ, Παπάρειον Ὁρφανοτροφεῖον σελ. 94.—Ὁ ἅγιος Πέτρος τῆς Μαρτινίκας πρὸ τῆς καταστροφῆς καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν σελ. 122-123.—Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ἐν New-Castle σελ. 125.—Τὸ δωρηθὲν Σαμοβάρ ὑπὸ τοῦ Τσάρου εἰς τὸν Λουμπὲ σελ. 126.—Τὸ κατατεθὲν ξίφος ἐπὶ τοῦ τάφου Ἀλεξάνδρου ΙΙΙ παρὰ τοῦ Λουμπὲ σελ. 127.—Τηλεφωνικαὶ συσκευαὶ σελ. 155.—Τὸ Κωδωνοστάσιον τοῦ ἁγ. Μάρκου σελ. 157.—Β. Ναύσταθμος σελ. 189.—Τὸ Ἀκταῖον σελ. 198.—Ἡ Ἀγγλικὴ μοῖρα ἐν Φαλήρω σελ. 199.—Τὸ Ἀγγλικὸν στέμμα σελ. 200.—Ἡ Ἱερουσαλήμ σελ. 219.—Ὁ Γολγοθᾶς, Τὸ Ἅγιον Κουδούκλιον σελ. 220.—Ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως σελ. 222.—Αἱ ὄχθαι τοῦ Ἰορδάνου, Ἀρχαία Ἐλαία ἐν Γεθσημανῇ, Ἡ Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωᾶμ σελ. 224.—Ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου, Μία ὁδὸς τῆς Ἱερουσαλήμ σελ. 224.—Ἀφίξις τοῦ Πριγκίπου Νικολάου καὶ Ἐλένης ἐν Ἀθήναις σελ. 249.—Ὁ Νεῖλος σελ. 267, 395.—Τέμενος Σουλτάν Χαπάν σελ. 269.—Τέμενος Ἐλ-Ἀχζάρ σελ. 271.—Τὸ νέον μέγαρον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν σελ. 275-276.—Ἡ καταστροφὴ τῆς γεφύρας τοῦ Μπρούκλιν σελ. 344.—Κατάδικοι Σιδηρίας σελ. 360-367.—Χειρόμαντις σελ. 395.—Ἀγγλικὰ γραμματόσημα σελ. 63, 96, 158, 200, 281

ΕΞΕΤΥΠΩΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ©©
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ,"
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ©©©©©©©
©©©©©© ΚΑΙ ©©©©©©
©©©© Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ©©©©©©
© ΟΔΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ 1

ΕΤΟΣ Α΄.-ΑΡ. 1

ΜΑΡΤΙΟΣ 1902

ΑΝΤΙ ΕΠΑΓΓΕΛΙΩΝ — Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΑΣ

Ο ΣΥΡΜΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ
ΤΟΥ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΝΗΗ

Και ἂν ἡ Σοφρόκλειος ψυχὴς ἔχοντε πλεῖα μῦθε
Και ἀντίμα και οἱ ἀντίλαλοι οἱ μονοικοθρεμμένοι
Και ἂν κείνο τὸ τρισεύγενο τὸ αἶμα ἔχει στείρῳφει
Και εἰς φλέβες μόνο στοιχεύωσε μαρμάρινες και μένει,

Και ἂν τῶν πνευμάτων χάρες πλεῖα και δόξης πλεόν ἀγέρας
Δὲ διαφεντεῦον ἄρειες και ζηλεμμένες κόρες
Και ἂν ἀπ' ἀγγέλους ρήμαξεν ὁ γαλανὸς αἰθέρας
Και ἀπὸ τῆς ἀμαζόνες των ἢ δοξασμένες χώρες,

Προβάλλει σὰ μιὰ γνώριμη ψυχὴ τραγονδισμένη
Και μιὰ ἀπόκοσμη ἐμμορφία ὄνειροφантаσμένη
Ποῦ ἀνθοβολᾷ στήν ὄψι της αἶμα ἡρωϊδων πάλι!

Προβάλλει μιὰ ἀθάνατη καθὼς τὴν Εὐρουδίη
Και σὰ μιὰν ὀλοζώντανη τῆς Σαμοθράκης Νίκη —
"Ὅταν μπροστά μας ἔξαφνα ἢ ὄψι σου προβάλλει.

Ἀρχαῖον κάλλος ἄφταστον! Ἑλληνικὴ θεότης!
Ποῦ ἀνθοβολᾷ σὰ μάρμαρα ἢ ἀμάραντη ἐμμορφία σου,
Ξαναπροβάλλεις στή φτωχιά παιρίδα τὴ γλυκειά σου
Σὰν ὄνειρο ὀλοζώντανο τῆς ξακουστῆς σου νεότης!

Λευκὴ τῶν ἀγαλμάτων μας ψυχὴ και πλαστικότης!
Στὸ χέρι δόρον σοῦ ἔπρεπε και κράνος σὰ μαλλιά σου
Γιατ' ἔχεις και τοὺς κεραυνὸς μὲς στή γλυκειά ματιά σου
Και νᾶναι σκλάβος σου ζητᾷ κάθε ἦωρος και ἱππότης.

Τῆς Ἥρας ἢ κορμωστασιὰ καθὼς φανῆς προβάλλει
Κι ὄλη ἢ Ἑλλάδα ἢ ξακουστὴ ἢ ἀμαζόνα πάλι
Και ἢ ἐμμορφία τῆς Ἀθηνᾶς! ὄχι τῆς Ἀφροδίτης!

Γιὰ τὴ μορφία σου τὴ θεὰ και γιὰ τὴ δυνάμη της
Δέξον σὰν κοῖνα ὀλόλενκα και ὀλάσπρα περιστέφια
Τοὺς σίχους μου ποῦ δένω ἐδῶ γιὰ σένα ταίφια ταίφια!

ΖΑΪΡΑ ΘΕΟΤΟΚΗ

ΝΙΝΑ ΚΡΑΣΣΑ

ΚΥΡΙΑ ΒΑΡΒΟΓΛΗ

ANNA ΒΕΛΛΗ

Καὶ ἂν λέγουν πῶς ἀπέθανε ἡ ἀθάνατη Ἐμμορφιά μας
Καὶ ἂν ξεσητεύθηκε ἀπ' ἐμᾶς κ' ἡ Θεὰ μαρμαρωμένη,
Μὰ ὅσοι σὲ δοῦνε βλέπουνε τὴ δόξα τὴν παλιὰ μας
Καὶ τὴ γλυκεῖά Ἀφροδίτη μας ἐδῶ ζωντανεμένη.

Καὶ ἂν τῶν νυμφῶν ἢ συνοδιῶν πειὰ δὲ σὲ τριγυρίζουν
Καὶ ἂν οἱ βωμοὶ σου ἐσβυσαν πῶφεραν περιστέφια
Μὰ ἡ καρδιὲς ὅπως παντοῦ κεδῶ ἀκόμη ἀνθίζουν
Καὶ τὴ θρησκεία τὴν πρώτη τῶν φυλάγων πάντα ἀκέρα!

Καὶ ἂν δίχως τᾶξια ταίρια σου σὲ φέρνει τώρα ἡ μοῖρα,
Θᾶρθουνε σὴν παιρίδα τῶν τῆ γαλανῆ καὶ κεῖνα —
Ἡ Ἀθηνᾶ κ' ὁ Ἄδωνις κ' ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἥρα!

Θᾶρθουνε πάλι ἡ δόξες μας κ' οἱ θεοὶ μας μιὰν ἡμέρα!
Ἄνθιζ' ἡ δάφνη τοῦ Ἰλισσοῦ, τοῦ Παρνασσοῦ τὰ κρεῖνα —
Κ' ἀφοῦ ἐοῦ εἶσαι μεμᾶς θᾶρθοῦν κ' αὐτοὶ ἀπὸ πέρα.

Καὶ ἂν μὲ τοῦ πένθους γτόνεσαι τὸ μαῦρο μεγαλεῖο —
Ξαστράφει πειὸ φεγγόβολη ἢ ἡλιόπλαστη Ἐμμορφιά σου!
Καὶ νά! μὲ τὰ κροσσάτα σου χροσόξανθα μαλλιὰ σου
Σοῦ πλέκουν στέμμα οἱ ἔρωτες κ' ἐνα στεφάνι θεῖο!

Καὶ ὄλοι σὲ λέν: βασίλισσα! σὲ λένε: μιὰ καὶ μόνη!
Καὶ θέλουν σὶὰ μετάξινά φτερὰ νὰ σὲ σηκώνουν!
Μὰ ἄλλοι σ' ἀγγελοςκιᾶσματα καὶ κειοὺς ποῦ σ' ἀνταμώνουν!
Τοὺς συνεπαίρουν ἀερικὰ κ' ἀνεμικὰ καὶ πόνοι!

Γι' αὐτὸ — μὴ βγάλης τὸ βαρὺ τοῦ πένθους σου μανδύα!
Καὶ σὴ γλαρὴν ἀστροφεγγιὰ τῶν μάγων τῶν ματιῶν σου
Ρίξε τοὺς νυχτοβλέφαρους πέπλους τοῦ Γαλαξία!

Καὶ μὲς τὸνειροπλάνημα θὰ λέν σὰ βγαίνης τώρα:
Ποῖς εἶδε τέτοιο θάμμασμα! ποῖς εἶδε τέτοιο θάμμα
Νᾶχη τὸν ἥλιο πρόσωπο ἢ νύχια ἢ μαυροφόρα!

ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

(Νηοιάτικα ἡθῆ. — Δύγημα).

I

Οραία φθινοπωρινή πρωία, μία πρωία ἔκτακτος εἰς λάμπιν καὶ μία μοναδική αἴγλη διεδέχθη τὴν χθεσινὴν νεφελώδη ἐσπέραν καὶ τὴν νυκτερινὴν βροχὴν. Πολλοὶ χωρικοὶ ἐξῆλθον εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ σπείρουν καὶ ὄλος ὁ κάμπος ἐζωογονήθη αἰφνης ὑπὸ τοὺς χειμάρρους τοῦ ἡλιακοῦ φωτός καὶ ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου. Πανταχοῦ, δεξιῶς καὶ ἀριστερῶς καὶ ἐφ' ὅσον ἐφθάνεν ὁ ὀφθαλμὸς, ὄλα παρίστανον μίαν εἰκόνα φωτός καὶ ζωῆς, μίαν εἰκόνα σκορπιζούσαν μειδιάματα, σπείρουσαν τὴν χαρὰν καὶ μίαν γαλήνην ῥωστικὴν ἐπὶ τῶν ὄντων καὶ εἰς τὰς καρδίας ἐκείνας, ὅσαι ἠδύνατο νὰ τὴν συλλάθουν καὶ νὰ τὴν ἐγκολπωθοῦν. Ἡ φύσις, θὰ ἔλεγες, ἐπροκάλει πᾶν στόμα καὶ πᾶσαν καρδίαν εἰς ὕμνον . . . καὶ θὰ ἔλεγες ἀκόμη ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπῆρχον καρδίαι ἀνάισθητοι εἰς τὴν τελουμένην πανηγυριν . . . καὶ ὁμως μεταξὺ βεβαίως καὶ πολλῶν ἄλλων, δύο ἀνθρώποι, δύο ἱερεῖς, ἐξύπνισαν δύσθυμοι, κατηρεῖς καὶ τὴν πρωίαν ἐκείνην . . .

Ὁ Νεκτάριος καὶ ὁ Φίλιππος, οἱ παλαιοὶ γνώριμοί μας*.

Δι' αὐτοὺς οὐδὲν ἐσήμαινον αἱ φυσικαὶ καλλοναὶ ἐκείναι, τὰ μεθυστικὰ ἐκεῖνα μειδιάματα, τὰ ὅποια ἐξυπνοῦν καὶ νεκρωμέναις ἀκόμη καρδίαις. Ἄλλοι λογισμοὶ καὶ ἄλλαι σκέψεις, πεζαί, ἀνιαραί, ἀλγειναί, τοὺς ἀπασχόλουν. Σκέψεις πιστικαὶ τῆς ψυχῆς, αἰτινες τοὺς ἔκχμον—πρὸ πολλοῦ ἤδη, — κωροὺς πρὸς τὰς μυστηριώδεις ἐκείνας φωνάς, αἰτινες εἶνε ἡ εὐδαιμονία τῶν ἀνθρώπων, «τῶν ἐχόντων ὅλα διὰ ν' ἀκούουν».

Τοὺς εὐρίσκομεν εἰς τὸ ἡγουμενεῖον τῆς Μονῆς Τ. καθήμενους ἀπέναντι ἀλλήλων, ἀκριβῶς τὴν ὥραιαν ἐκείνην πρωίαν καὶ ἀνταλλάσσοντας τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις των.

Ὁλίγοι μῆνες εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ Συνεσίου ἐκ τῆς Μονῆς Τ. καὶ ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ ἀπογοήτευσις δὲν ἔπαυσαν νὰ πιέζουν τὰ στήθη τῶν δύο ἀγαθῶν ἱερέων, τῶν ἀναλαβόντων τὴν προσωρινὴν διεύθυνσιν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἰδρύματος. Ὁ ἱεράρχης δὲν τοὺς ἠγάπα καὶ συχνὰ τοὺς ἐστενοχωρεῖ καὶ συχνότερα τοὺς ἐπέπληττε διὰ τὸ παραμικρόν, δι' ἓνα ψύλλου πῆδημα, διὰ τὸ τίποτε ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμναν, ὅπως καὶ ἂν ἐφέροντο, δὲν τὸν εὐχαρίστουν. Καθὼς τὸ ἀρνίον τοῦ μύθου, αὐτοὶ πάντοτε ἰθόλωναν τὸ νερόν, εἰς εἰσινδῆποτε μέρος τοῦ ρύακος καὶ ἂν ἴσαντο. Οἱ πτωχοὶ ἱερεῖς ἠπθάνοντο βαθύτατα τὴν περιφρόνησιν αὐτῆν, ἀλλὰ τὰ ὑπέμεναν ὄλα, ὡς ὁ καλὸς στρατιώτης, ὁ γνωρίζων νὰ ὑπομένῃ τιμωρίας, καὶ ἄδικοι ὅταν εἶνε τὰ ὑπέμεναν ὄλα ἐν σιωπῇ καὶ μόνον μεταξὺ τῶν ἀντήλασσαν τὰς σκέψεις καὶ τὰς ιδέας των.

Οὕτω καὶ τὴν πρωίαν ἐκείνην ἦλθε γράμμα τοῦ ἱεράρχου, αὐστηρότερον, σκαιότερον ἢ τὰ προηγηθέντα, γράμμα τὸ

Π. ΑΞΙΩΤΗΣ

ὅποιον, ἐκτὸς τῆς ἀπορίας, ἐκίνησεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἵτινες μόνον τὸ καθήκον των ἐπραττον. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Συνεσίου, ὄλα ἦσαν μετὰ γάλα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀρχιερέως. Τώρα μὲ κανένα τρόπον οἱ πτωχοὶ ἱερεῖς δὲν δύνανται νὰ εὐχαρίστησουν τὸν ἀρχηγόν των. Αὐτὰ ἐσκέπτοντο συχνὰ μεταξὺ των, αὐτὰ ἔλεγον καὶ τὴν πρωίαν ἐκείνην οἱ δύο των, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὡς φοβούμενοι τοὺς κατασκόπους καὶ τοὺς ὠτακουστάς, τὰ δημιουργήματα ἐκεῖνα τῆς τοῦ Συνεσίου Σχολῆς, ἧτις ἀφῆκε βαθεὰ ἔγχη τῆς φθοροποιῦ διαβάσεώς της. Βεβαίως ἡ ἐλευσινότης αὐτῆ — σκίπτονται — ὑφίστατο χάρις εἰς τὸν ἀρχηγόν, ὅχι μόνον ἀνεχόμενον, ἀλλὰ παραδόξως καὶ ὑποθάληντ' αὐτῆν, ἀπὸ ἀγάπην βεβαίως πρὸς τὸν εὐνοούμενον, χάριν τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἔτοιμος νὰ ποδοπατήσῃ πᾶσαν εὐθύτητα καὶ πᾶσαν τιμὴν, ἂν αἱ ἀρεταὶ

αὐταὶ τοῦ ἡθελον γείνη πρόσκομμα εἰς τὸν δρόμον του, τὸν δρόμον τουτέστι τῆς αὐθαιρεσίας, τῆς διὰ παντὸς μέσου ἐπικρατήσεως τῶν ἰδίων ἀρχῶν, αἰτινες εἶχον ὡς γνώμονα τὴν φυγάδευσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ περιβόλου πάσης ἀληθείας καὶ πάσης τιμῆς καὶ τὴν ἐγκατάστασιν ἐν αὐτῷ οἰασθήποτε κιβδηλίας. Λυπηρὸν αὐτό, ἀλλὰ μὴ δὲν εἶνε καταφραγές; . . . Μὴ δὲν ἀπέδειξε χιλιάκις τοῦτο καὶ μὴ δὲν ἐζήτηε καὶ τώρα νὰ ἐπαναρέρῃ εἰς τὴν Μονὴν τὴν πρὸ μικροῦ ἐκδιωχθεῖσαν σαπρίαν; Ἡ ὄλας πατρικὴ του στοργὴ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτῆν εἶνε καταφραγές; αἱ ἄδικοι ἐπιπλήξεις του πρὸς τοὺς ταπεινοὺς ἱερεῖς καὶ αἱ αὐθάδεις ἐπιστολαὶ τοῦ Συνεσίου πρὸς διαφόρους ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Μονῆς, εἰδείκνουν τοῦτο. Καὶ ὁμως εἶνε φωτισμένος ἄνθρωπος! τί παράξενα πράγματα! Αὐτὰ σκίπτονται οἱ περιφρονημένοι οὗτοι μοναχοὶ καὶ ἰδοὺ διατί εἶνε ὑπὲρ ποτε κατηρεῖς καὶ τεθλιμμένοι καὶ πλήρεις συγχρόνως δικαίας ἀγανάκτησεως κατὰ τῆς σκαιότητος καὶ τῆς βίας, τὰς ὁποίας μόνον μία ἀσύστολος καὶ ἀχκλίνωτος αὐθαιρεσία ὑπαγορεύει.

— Σπούμε τὰ κεφάλια μας ἄδικα, Φίλιππε, εἶπεν ὁ Νεκτάριος· τὸ ξέρομε πῶς δὲν μᾶς θέλει γιατί θέλει τὸ φίλο του.

— Ἐκτὸς ἂν ἀκούσωμε τὰς διαταγὰς του· εἶπεν ὁ Φίλιππος.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γενῆ ποτέ, ἐνόσω εἴμαστε μεῖς. Οὐτὸ τὸ Μοναστήρι θὰ γδύσωμε μεῖς, ὅπως φαίνεται ζητεῖ ἡ πανιρότης του, οὔτε τὰ ἄλλα ἐκεῖνα ποῦ μᾶς γράφει μποροῦμε νὰ κάμωμε· ἐτελείωσε.

— Ἐπὶ τέλους, ἄς τὸν φέρῃ, εἶπεν ὁ Φίλιππος· τί ἀργεῖ; ὄλα δυστυχῶς ἐξεγασθησαν πάλιν.

— Καὶ θὰ τὸν φέρῃ, εἶπεν ὁ Νεκτάριος· ἀλλὰ θέλει κάπως νὰ φυλάξῃ τὰ προσχήματα· δὲν τόκαμε καὶ τὴν πρώτη φορά; θέλει πρῶτα νὰ δεῖξῃ πῶς ἐμεῖς τάχα ἐναυαγήσαμε καὶ — τί νὰ κάμῃ — στέλλει πάλιν τὸ φίλο του νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ.

* Ἴδε τὸ διήγημα «Παπᾶ - Συνεσιος».

— Πώς θα τὸν φέρῃ καὶ γρήγορα, εἶπεν ὁ Φίλιππος, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Δὲ βλέπεις τί ἀλληλογραφία ἔχουνε ὁ Νεόφυτος ὁ καλόγηρος καὶ ὁ Ἀμβρόσιος μὲ τὸν Δεσπότη καὶ μὲ τὸν Συνέσιος;

— Ναὶ τὸ ξέρω, εἶπεν ὁ Νεκτάριος· ὁ Συνέσιος μάλιστα, στὰ γράμματά του, γράφει σὰν κύριος, βρίζει καὶ περιγελά δλους μας.

— Ναί, ὁ ἑλεεινός· θὰ εἶχε τὸ θράσος αὐτό, ἂν δὲν ἦταν τὸ δυνατὸ στήριγμα;

— Καὶ βέβαια, Φίλιππε· ἡ κεφαλὴ πταίει. . .

— Δυστυγῶς καί! εἶπεν ὁ Φίλιππος, χαμηλοφώνως.

— Καὶ εἶπεν ὁ Νεκτάριος, μόνο ἓνα πρᾶγμα ἔμεινε πλέον γιὰ νὰ σωθῇ καὶ ἡ Μονὴ καὶ τὸ χωριό.

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος.

— Νὰ μιλήσῃ ἡ ἄλλη, ἡ δυνατὴ, ἡ γερὴ κεφαλὴ τοῦ χωριοῦ· ἡ κεφαλὴ ποῦ δὲν τρομάζει. Καὶ εἶνε ἀπορίας ἄξιον, πῶς δὲν ὠμίλησε ὡς τώρα.

— Ἡ κεφαλὴ αὐτὴ, εἶπεν ὁ Φίλιππος, ἀργεὶ πολὺ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ.

— Ναί, ἀλλὰ μιὰ φορὰ νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ, ἐτελείωσε. Καὶ γρήγορα ἢ ἀργά, ἐκεῖ θὰ μᾶς φέρῃ ἡ κατάφορος ἀδικία. . .

Οὕτως εἶχον τὰ πρᾶγματα, ὅτε, μίαν πρωΐαν ἔφθασεν εἰς τὴν Μονήν, ἐκ τῆς ἐκουσίου ἐξορίας του, ὁ μοναχὸς Ἀνθιμος, ὁ ἀδαμάντινος ἐκεῖνος χαρακτήρ καὶ ἀμειλικτος ἔχθρὸς τοῦ Συνεσίου. Οἱ φίλοι του ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ὁμοῦς ἐμπεριείχε ἡ λύπη τῆς σημερινῆς καταστάσεως. Ὁ Φίλιππος μάλιστα, ἀφοῦ τὸν συνεχάρη διὰ τὴν ἀνδρικήν στάσιν του καὶ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, τοῦ ἐξέθεσεν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ συμβαίνοντα, ἐν τέλει δέ, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς καὶ μ' ἓνα τρόπον, ὡσὰν νὰ ἐλυπεῖτο τὸν Ἀνθιμον ἐπιστρέφοντα.

Ἡ ὁμιλία ἐγένετο εἰς τὸ κελλί τοῦ Ἀνθιμου, ὅπου τοῦ τὸ εἶχαν ἐτοιμάσῃ πρὸ πολλοῦ οἱ φίλοι του ἱερεῖς, οἱ γνωρίζοντες ὅτι θὰ ἐπανήρχετο.

— Κάτι ξέρεις ἐσύ, παππᾶ Φίλιππε, ποῦ κουνεῖς τὸ κεφάλι σου, εἶπεν ὁ Ἀνθιμος· πές μου το καὶ αὐτό, νὰ τὰ ξέρω ὅλα.

— «Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου», εἶπεν ὁ Φίλιππος, ἐνῶ ὁ Νεκτάριος ἐμειδία περιλυπός.

— Ὅχι, παππᾶ Φίλιππε, εἶπεν ἐντόνως ὁ Ἀνθιμος· εἶνε περιστάσεις ποῦ κἀμνεῖ ἓνας ἐγκλημα νὰ κλῆ τὸ στόμα του. Ἀπὸ τὴν ὁμιλία σας ἐκατάλαβα καὶ ἐγὼ πολλά. Λέγε μου καθαρά, τί ροβεῖσαι, τί ὑποπτεύεσαι;

— Ὁ ἀδύνατος, Ἀνθιμι, ὅσῳ θέλει ἄς μιλή· δὲν τὸν ἀκούει κανεὶς· καὶ μεις ὅλοι εἴμαστε μηδενικά· εἶπεν ὁ παππᾶ Φίλιππος.

— Δὲ συμφωνῶ μὲ τὴν σου, ἀντέλεξεν ὁ Ἀνθιμος· πρέπει νὰ μὴν παύῃ νὰ μιλή καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ ὁ ἀδύνατος στὸ δίκιο του· ἡ πολλὴς, ἡ συγγὲς φωνὴς, σχηματίζουσε βοή. . .

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Νεκτάριος.

— Δὲ βλέπω τί ἐκάμας ὡς τώρα, εἶπεν ὁ Φίλιππος.

— Πῶς; δὲν μᾶς τὸν εὐχαλαν; εἶπεν ὁ Ἀνθιμος.

— Καὶ μᾶς τὸν ἔφεραν, εἶπε μὲ πικρίαν ὁ Φίλιππος.

— Ἀδιάφορο! εἶπεν ὁ Ἀνθιμος· εἴμεν δὲν πρέπει νὰ πύσωμε ἀπὸ τὸ νὰ λέμε καὶ νὰ κάνωμε τὸ χρέος μας.

— Μοῦ ἔρχεται θυμὸς, βρε ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Φίλιππος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀνθιμου, νὰ βλέπω νὰ τοῦ ἔχουν μερικὸι τόσην ἀγάπην καὶ νὰ δείχνουν τόση λύσσα νὰ φέρουν πίσω, ποιὸν. . . ἓναν ἄνθρωπο διωγμένο καὶ ξαναδιωγμένο γιὰ. . .

Καὶ διακοπεῖς, ἐθνημάτισεν ἐμπρὸς ὀπίσω μὲ ταραχὴν· ἡ ἀλήθεια εἶνε—εἶπεν ὁ Νεκτάριος, πῶς κανεὶς δὲν τὸν ὑπολήπτεται, μηδ' αὐτοὶ ποῦ τοὺς λέγει φίλους του.

— Μὰ ἐσύ, παππᾶ Φίλιππε, εἶπεν ὁ Ἀνθιμος, μιλεῖς μὲ τέτοιο τρόπο, σὰν. . .

— Σὰν νὰ εἶνε πλιὸ καὶ φερμένος, θέλεις νὰ πῆς; διέκοψεν ὁ Φίλιππος. Λοιπὸν ἄκουσε, Ἀνθιμι. Ἄν δὲν ἀλλάξεν ὁ χαρακτήρας σου, ἂν δὲν ἔγινες καὶ σὺ ψάρι, σὰν καὶ μᾶς τοὺς δειλοὺς καὶ ἀφῶνους, γρήγορα θὰ ξαναπάρῃς τὸ κομποδεμά σου νὰ φεύγῃς, αὐτὸ ξέρω.

Ὁ Ἀνθιμος ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὅτε ἐγερθεὶς ὁ Νεκτάριος εἶπε μὲ τὴν τρέμουσαν φωνὴν του.

— Καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἐβλέπατε καὶ τὸν παππᾶ-Δημήτρη.

— Πρῶτη μου δουλιὰ εἶν' αὐτὴ· εἶπεν ὁ Ἀνθιμος· ἂν δὲν ἦταν καὶ αὐτός, ἀλλοίμονο στὸ καυμένο τὸ χωριό.

— Ἐγὼ τὸν βλέπω συχνά. Εἶνε καὶ αὐτὸς ὁ φτωχὸς καταθυμωμένος μὲ τὰ πρᾶγματ' αὐτὰ καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν ἐνορία του καὶ τὰ χρέη του, δὲ ξέρω τί θὰ κανε. Μὰ τί νὰ κάμῃ· εἶνε καὶ αὐτὸς δεμένος.

— Ἄγιος ἄνθρωπος! εἶπεν ὁ Ἀνθιμος· τὸν μόνο ποῦ τρέμει ὁ Συνέσιος· γιὰτί ἐμᾶς δὲ μᾶς λογαριάζει καὶ ἔχει δίκιο· νὰ ἤξερα γὼ νὰ μιλῶ σὰν καὶ αὐτόν, νὰ ἔχα τὴ δύναμί του, τὴν τόλμη του. . . μὰ εἴμαι ἓνα ξύλο, ἓνα τίποτα· τί κάνω; μόνο διαμαρτύρομαι καὶ φωνάζω· ὡρᾶ ἀ διαμαρτυρία καὶ πολὺ τὴν λογαριάζει ὁ Συνέσιος.

— Μὴν καταιβάζεις τὸν ἑαυτὸ σου, Ἀνθιμι, εἶπεν ὁ Φίλιππος· ὅ,τι κἀμνεῖς ἐσύ, εἶνε πολὺ.

— Λέω πῶς πρέπει νὰ μιλοῦμε, καὶ ἐγὼ σωπαίνω.

— Τὸ φέρισμο τὸ δικό σου ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε φωνή.

— Ὡς τόσο δὲ θές νὰ πῆς τί ξέρεις, τί ἤκουσες;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μικρὸς κώδων τοῦ μαρμαρίνου κωδωνοστασίου ἐσήμανεν ἐσπερινόν.

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ, Ἀνθιμι· πᾶμε τώρα μέσα. Καὶ ὅλοι ὁμοῦ, διασχίσαντες τὴν αὐλὴν τῆς Μονῆς, εἰσῆλθον εἰς τὸν Ναόν, ὅπου εἶχον ἤδη προηγηθῆ οἱ καλόγηροι.

Ἄλλὰ ὁ Ἀνθιμος δὲν εἶχεν ἡσυχίαν· μετὰ τὸν ἐσπερινὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ κελλί τοῦ τὸν παππᾶ Φίλιππον. Μόλις ὁμοῦ εἰσῆλθον, εὐθὺς κατόπιν ἐμῆλθε ὁ Ἀμβρόσιος, τὸ καλογεράκι, ὁ εὐνοοῦμενος τοῦ Συνεσίου. Ἐκάθησεν ἐπὶ ξυλίνου ἰδωλοῦ, καὶ ἐσταύρωσε ταπεινῶς τὰς χεῖρας, ἐνῶ ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ἀνθιμος ἀντήλλασον βλέμμα συνεννοήσεως.

Ἠκολούθησε μικρὰ σιωπὴ, ἣν διέκοψεν ὁ Φίλιππος.

— Καὶ τί νέα, Ἀμβρόσιε; ἠρώτησε.

— Δὲ ξέρω τίποτα, πάτερ Φίλιππε· ἐσεῖς μορεῖ νὰ ξέρετε, εἶπε μὲ τὸ πλέον ὑποκριτικὸν τοῦ ὕφους ὁ Ἀμβρόσιος, ὑπεγερθεὶς καὶ τυλιγθεὶς σφιγκτώτερα ἐντὸς τοῦ βᾶσους του.

— Ἐσύ καὶ νὰ ξέρῃς δὲ λές· εἶσαι πολὺ κρυφός· εἶπεν ὁ Φίλιππος.

— Μὰ τί μαθίς, νὰ ξέρω· γιὰτί πρᾶγμα; εἶπεν ὁ Ἀμβρόσιος, παρατηρῶν ὑπόδρα τὸν Ἀνθιμον, ὅστις ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ τραπέζι τὴν Σύνοψιν καὶ ἀνεγίνωσκε.

— Γιὰ τὸ ζήτημά μας· ἔχομε μεις ἄλλο ζήτημα παρὰ τὸ ζήτημα τοῦ Ἠγουμένου; Καὶ δὲ ξέρεις ἐσύ πῶς γρήγορα μᾶς ἔρχεται ὁ Συνέσιος;

— Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν ἤκουσα νὰ τὸ λένε, μὰ δὲν τὸ πιστεύω· εἶπε τὸ καλογεράκι.

— Γιὰτί τάχατες; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος.

— Γιὰτί ὁ πάτερ Συνέσιος ἔχει πολλοὶ ἔχθροι.

— Μὰ ἔχει καὶ πολλοὶ φίλοι. Καὶ μάλιστα τὸν καλλίτερο, τὸν πιὸ δυνατὸ, τὸ Δεσπότη.

— Ναί, ὁ Δεσπότης τὸν ἀγαπᾶ, εἶπεν ὁ Ἀμβρόσιος.

— Ὅμοιος τὸν ὁμοιον, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴν εἴπῃ ὁ Ἀνθιμος.

Ὁ Ἀμβρόσιος ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ἀνθιμου βλέμμα ἀπορίας καὶ φόβου ἐνταυτῷ. Διότι κάθε πρᾶγμα ὁμοιάζον μὲ τὸλμην, μὲ κάποιον θάρρος, ἔφερε φρικιάσεις τρόμου εἰς τὸν Ἀμβρόσιον, συνειθισμένον νὰ κύπηται πάντοτε πρὸ τῶν ἰσχυρῶν, ἀσυνειδήτως, χωρὶς ποτὲ νὰ διδῆ λόγον εἰς ἑαυτόν, διατί γίνεται τοῦτο.

Εδρέθη εις ἀμήχανον θέσει, μὴ γνωρίζων τί ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε, εὐτυχῶς ἠκούσθη φωνὴ καλοῦσ' αὐτὸν ὀνομαστὶ.

— "Α, μὲ φωνάζει ὁ Νεόφυτος· ἡ εὐχὴ σας, πατέρες, εἶπε, καὶ ἐξῆλθε ταχέως.

Ὁ Νεόφυτος ἦτο ἐκ τῶν φίλων, τῶν κατασκόπων τοῦ Συνεσίου, συνεπῶς ἐκ τῶν ἀναμενόντων ἀνυπομῶως τὸν ἐρχομὸν του. Εἰς αὐτὸν ὁ Ἀμβρόσιος μετέδωκε τὰ τῆς συνομιλίας του μετὰ τοῦ Φιλίππου ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ὃ δὲ Νεόφυτος ἔλαβεν ἀκριβῆ σημειώσιν, ἵνα τὰ ἀναφέρῃ ὅπου ἔπρεπεν, ὡς ἔπραττε πάντοτε καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα.

— Αὐτὸ τὸ ζῶο ἦλθε νὰ μᾶς πάρῃ λόγια, εἶπεν ὁ Φιλίππος εἰς τὸν Ἀνθίμου, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀμβροσίου.

— Νὰ τὰ ἔργα τοῦ Συνεσίου, εἶπεν ὁ Ἀνθίμος· τὸ ἔρπητό αὐτὸ ἴσως δὲ θὰ ἦταν τέτοιο, ἂν ἔπερτεν εἰς ἄλλα χέρια.

— Χωρὶς ἀμριβολία, εἶπεν ὁ Φιλίππος· τὸ πῆρε μικρὸ καὶ τὸ ἐπότισε μὲ τῆ διδασκαλία του· τί νὰ σοῦ κάμῃ; Μπορεῖ νὰ περιμένῃ πότε νὰ ξανάρθῃ. Ἀπὸ τὸ ὕψος του φαίνεται· πῶς εἶνε βέβαιος.

— Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι τώρα, εἶπεν ὁ Ἀνθίμος.

— Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆς περισσώτερο, σοῦ λέγω· πῶς ἔως τώρα ἑκατὸ γράμματα ἔχει στελεμένα σὲ φίλους του· αὐτὸ τὸ ἔγω ἀπὸ ἀσφαλιστάτην πηγὴν.

— Καὶ εἶνε περιττὸ νὰ ῥωτήσῃ κανεὶς τί γράφει!

— "Ὅ, τι ἔγραφε καὶ ἄλλοτε· «Φέρετέ με καὶ εἶμαι ὁλος δικός σας»· αὐτὸ εἶνε τὸ νόημα. Ἄν τώρα π' αὐτὰ προσθέσωμε καὶ τὴν δεσποτικὴν ἀγάπην, μπορούμε ν' ἀμριβάλλωμε πῶς τὸν ἔχομε γρήγορα;

— Τί τύχη τὸ καυμένο τὸ Μοναστήρι! Καὶ ὁ πρωταίτιος εἶνε ὁ Ἱεράρχης, ὁ Πανιερώτατος! εἶπε μὲ πολλὴν πικρίαν ὁ Ἀνθίμος.

— Τώρα ἔπρεπε νὰ σ' ἀκούσῃ ὁ Ἀμβρόσιος ἢ ὁ Νεόφυτος, εἶπεν ὁ Φιλίππος.

— Ἀδιαφορῶ, εἶπεν ὁ Ἀνθίμος· κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὸ ἐθροντοφωνοῦσα στὴν ἀνάγκη. Ἐκεῖνο ποῦ μὲ μέλει (γιατὶ ἔγω κ' ἐγὼ τὸν ἐγωισμό μου) εἶνε ἡ δική μου ἡ θέσις. Εἶχα καὶ ἔχω αὐτὴν τὴν ἀδυναμία, αὐτὸν τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ Μοναστήρι μᾶς καὶ στὸ χωριό μᾶς· εἶχα πάντα κ' ἐτρεφόμενα μὲ τὸ ὄνειρο αὐτό· νὰ ζήσω στὴν Μονὴ καὶ γιὰ τὴν Μονή, νὰ δουλεύω γιὰ τοὺς ἀδελφούς ποῦ τοὺς συνειθισα, νὰ κλείσω τὰ μάτια ἐδῶ καὶ νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὸ κελλί μου, γιὰ ὑστερὴν φορὰ, τὸν ἥλιο ποῦ πάει νὰ βασιλέψῃ, νὰ χρυσώσῃ τὴν κορυφὴν τοῦ καμπαναριοῦ μᾶς.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ δύο δάκρυα φλογερὰ ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν κοιλίων παρεϊῶν τοῦ Ἀνθίμου καὶ εἰσέδυσαν ἐντὸς τῆς πυκνῆς του γενειάδος.

Συνεκινήθη ὁ Φιλίππος.

— Ἡσύχασε, ἀδελφὲ Ἀνθίμε, τοῦ εἶπε λαβῶν τὴν χεῖρά του. Ἐμεῖς ἄς κάμνωμε τὸ χρέος μᾶς καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἡσυχώτερα ὁ Ἀνθίμος. Αὔριο θὰ πάγω νὰ ἰδῶ καὶ τὸν παππᾶ Δημήτρη, νὰ ἰδοῦμε τί λέει καὶ αὐτός.

— Ἰσα, ἰσα, ξέρεις τί μοῦ ἔλεγε τῆς προάλλες ὁ παππᾶ Δημήτρης; Πῶς καὶ ὁ Μανάρης, ξέρεις, ὁ λαθρέμπορος εἶχε γράμμ' ἀπὸ τὸν Συνέσιο, ὅπου τοῦ λέγει πῶς θάρθῃ γρήγορα· φαίνεται ὁ Μανάρης τοῦγραφε παράπονα γιὰ τὴν κόρη του καὶ ὁ Συνέσιος τοῦ ἀπαντᾷ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ πῶς αὐτὸς θὰ τοῦ τὴν παντρέψῃ.

— Τὰ σκάνδαλα καὶ ἡ ῥαδιουργίαι εἶνε ἡ μὴν του δουλιᾶ, εἶπεν ὁ Ἀνθίμος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη σημαίνων ὁ κωδωνίσκος ὁ καλῶν τοὺς ἀδελφούς εἰς τὸ νηστήσιμον δεῖπνον, καὶ ὁ Ἀνθίμος ἀποχαριετίσας τὸν Φιλίππον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ κελλίον του.

II

Ὁ Ἀνθίμος ἀπεσύρθη εἰς τὸ κελλί του συλλογισμένος. Ἠλπίζεν ὁ πτωχὸς αὐτὴν τὴν φορὰν ὅτι θὰ ἔπαυον τὰ βάσανά του, ὅτι θὰ ἡσύχαζεν ἐπὶ τέλους καὶ μέχρι τέλους εἰς τὸ προσφιλές του κελλί, μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας γυμνοὺς του τοίχους καὶ ἐπάνω εἰς τὴν σκληρὰν του στρωμνὴν καὶ μέσα εἰς τὰ ποικίλα ἐργαλεῖα τῆς βιβαίουσιν ἀλλὰ καὶ εὐεργετικῆς τέχνης του, ἀγαθὰ, ὅπου δὲν θὰ τὰ εἶδε δι' ὄλους τοῦ κόσμου τοὺς θησαυρούς. Τὰ ἄψυχ' αὐτὰ ἀντικείμενα, εἶχον δι' αὐτὸν ζοὴν· ὠμιλοῦσε μ' αὐτὰ, ὡσάν νὰ ἤκουον τοὺς στοχασμούς καὶ τὰς ιδέας του· καὶ τὸ παραλήρημ' αὐτὸ ἦτο διὰ τὸν Ἀνθίμον ὕψιστη εὐδαιμονία. Ἡ φύσις αὐτὴ θὰ ἐνοστάλγει ἐντὸς καὶ τοῦ λαμπροτέρου ἀνακτόρου καὶ μέσα εἰς τὴν στιλπνοτέραν λαμπηδόνα τοῦ πλοῦτου· διότι πᾶσα λάμψις διὰ τὸν Ἀνθίμον εἶχεν ἀντίθετον ἀξίαν τῆς γενικῆς εἰς αὐτὴν ἀποδιδουμένης. Εἶχε τὸν φανατισμὸν του ὁ Ἀνθίμος, ὅχι τὸν ἄγριον ὁμῶς, ἀλλὰ τὸν ἱερὸν ἐκείνον φανατισμὸν, ἄνευ τοῦ ὁποίου ὁ ἀνθρώπος συχνὰ παραπταίει καὶ ταλαντεύεται μεταξύ καθήκοντος καὶ πιέσεων κοσμι-

Φ. ΑΙΟΙΣΤΗΣ

Κουτός! κάθεται καὶ ξένει τῆς πλάκας μὲ τὸ μαχαῖρι, μὰ ἰδῶ εἶναι ἄλλοι λεκέδες γιὰ κάστρεμμα ποῦ δὲν τῆς πιάνει μηδὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ γουμένου...

κῶν. Διὰ τινὰς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, διὰ μερικους «ἐξυπνοὺς», τοὺς ἀπαιτοῦντας πρὸ παντὸς ἐξαιρετικὰς τοῦ νοῦς ἐνδείξεις, ὁ Ἄνθιμος ἦτο ἀνθρώπος «περιορισμένος». Καὶ δὲν ἐννοοῦσιν οἱ «ἐξυπνοὶ» οὗτοι, ὅτι, ὁ λεγόμενος αὐτὸς «περιορισμός» τινῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶνε παρὰ ἢ ἰσορροπία τῶν νοητικῶν δυνάμεων μετὰ τῶν ἰδιοτήτων ἐκείνων, αἰτίνας ἀποτελοῦν τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς θελήσεως, ὅτι ὅλα ὁμοῦ εἶνε παρ' αὐτοῖς στενωῶς συνδεδεμένα, καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεται, οὔτ' ἐκδηλοῦται, οὔτε σπινθηρίζει, οὔτε τυφλώνει, ἀλλ' ὅμως ἐλκύει πρὸς ἑαυτὸ βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς.

Τὸ σαρκίον αὐτὸ τὸ κατεσκληρὸς, ἓνα σύντριμμα καὶ αὐτὸς μὲς εἰς τὸσα ναυαγίων λείψανα, τὸ βῆκος αὐτὸ τὸ περιφρονημένον, τὸ ἀσήμαντον, ὁ βάναισος αὐτὸς σκυτοτόμος, ὅστις ἤξευρε τὴν τύχην, ὅση ἔφθανε νὰ βοηθῆ καὶ νὰ συντρέγῃ τοὺς μικροὺς, τοὺς ἀνυποδότητους, ὡσάν αὐτόν, ἦτο μίᾳ τιμῇ ἀκηλίδωτος, μίᾳ μεγάλῃ ψυχῇ, ἑτοιμῇ νὰ θυσιασθῆ εἰς μίαν ἰδέαν εὐγενῆ. Καὶ τὸ ἐλάχιστον ἔγκος διπροσωπίας τὸν ἔφερεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἢ δὲ ὑποκρισία καὶ ἢ κολακεία τοῦ ἥσαν τὸσον ἀπεχθεῖς, ὅσῳ πλουσιώτερα ἦσαν ἐνδυμένα. Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἰδιότητες ἦσαν τόσοι ἀναχρονισμοὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν «ἐξυπνῶν», τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. . .

Δὲν θὰ ἤμποροῦσε καὶ αὐτὸς μήπως, οἰκονομῶν τὰς περιστάσεις, ὅπως κἀμουν σχεδὸν ὅλοι, νὰ ζῆ μὲ ὅλα του τὰ καλὰ καὶ μὲ τὰς ἀναπαύσεις του ὅλας, χωρὶς νὰ τὸν μέλη διὰ τὰ στραβά καὶ τὰ ἄδικα; Μήπως ὁ Συνέσιος δὲν τοῦ ἐπρότεινε ἄλλοτε χίλια καλὰ πράγματα, διὰ τὰ ὅποια ἄλλοι τρώγονται διὰ νὰ τ' ἀποκτήσουν, ἐπιβάλλοντες αἰγὴν τὴν συνειδησίαν των, ἂν αὐτῇ, ὅχι ἐντελῶς πεπωρωμένη, ἤθελε τολμήσει νὰ κινηθῆ, νὰ διαμαρτυρηθῆ κἀπως; Καὶ τί ἐζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸν ἄλλο, παρὰ νὰ τρώγῃ καλὰ, νὰ πίνῃ, ἂν θέλῃ καλλίτερα, νὰ κοιμᾶται καί, ἐνίοτε, νὰ προσεύχεται, καθὼς ἔκαμναν ἄλλοι, χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἔκτροπον καὶ νὰ λεπτολογῆ καὶ νὰ βασανίζετα; Αὐτὸς θὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα; Αὐτὰ ἔρρόνει ὁ συνετὸς Συνέσιος ἄλλοτε, ὀνομάζων «κουτὸν» τὸν Ἄνθιμον. — «Ὁ κουτὸς!», ἔλεγε, «νὰ μοῦ εἶν' ἐναντίος, ἐνῷ ἤμποροῦσε νὰ μοῦ εἶνε σύμφωνος. Ἐδῶ ἓνας ἱεράρχης μὲ θέλει καὶ μὲ ὑποστηρίζει, καὶ ἓνα σκύβαλο ἐκεῖ νὰ μοῦ κἀνῃ τὸν ἔχθρὸ! Εἶνε μυαλὸ αὐτό;». Καὶ ἠγανάκτει εἰλικρινῶς ὁ Συνέσιος, ὅστις ἤθελε τὸ καλὸν τοῦ Ἄνθιμου—ὅπως αὐτὸς τὸ ἐνόει— ὅστις μ' ὅλα ταῦτα, πρὸς μεγάλην τὸν Συνέσιου ἐκπληξιν, ἠσθάνετο πρὸς αὐτόν μίαν περιφρόνησιν βαθυτάτην, χωρὶς ὄρια. Τὸν εἶχε γνωρίσῃ ἐντελῶς, κατὰ βάθος, ἤξευρε τὴν ἠθικὴν πρὸ πάντων βλάβην, ἣν ὑφίστατο ἡ Μονὴ καὶ τὸ χωρίον ἐξ αἰτίας του καὶ ἠθεώρει τὴν ἐπάνοδόν του ὡς μεγάλην συμφοράν. Ἄς φαντασθῆ τώρα ἕκαστος τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ κατοπινῶν τῶν λόγων τοῦ παπᾶ Φιλίππου. Ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην, τὴν πρώτην τοῦ ἐρχομοῦ του, δὲν ἐκοιμήθη. . .

Τοποτηρητὰί τοῦ ἡγουμένου, μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Συνέσιου εἶχον διορισθῆ, ὁ Νεκτάριος καὶ ὁ Φιλίππος, καὶ ἐκυθέρνων μὲ πολλὴν τάξιν καὶ πολλὴν φειδῶ. Δὲν τοὺς ἠγάπα ὅμως ὁ ἱεράρχης καὶ συχνὰ τοὺς ἐπέπληττε διότι, κατὰ τὰς λακκὰς γλώσσας, αἱ δωρεαὶ των πρὸς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν δὲν ἦσαν διόλου γενναῖαι. Δὲν τοὺς ἠγάπων καὶ οἱ περὶ τὸν Συνέσιον, διότι δὲν εἶχον τὴν τέχνην νὰ δέχωνται καλὰ τοὺς ἐπισκέπτας. Ἦσαν, πράγματι, ἀνθρώποι ὀλίγον ἄξιστοι, ὀλίγον ἀγρικοί, μόνην φροντίδα ἔχοντες πῶς νὰ πηγαίνῃ

Νὰ ξανάρθῃς Ἄνθιμω, θέλω νὰ σὲ βλέπω. . . .

καλὰ ἢ Μονὴ οἰκονομικῶς καὶ θρησκευτικῶς. Αὐτὰ ὅμως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἀντιθέτων ἦσαν πράγματα ἐπουσιώδη· τὰ μόνα δὲ σπουδαῖα δι' αὐτοὺς ἦσαν ἢ καλὴ συμπεριφορὰ, ἢ προθυμία εἰς τὸ ὑποδέχσθαι, τὰ γευματικάκια πότε-πότε, αἱ ἀστείότητες—ἃς ἦσαν καὶ ὀλίγον χονδραὶ—τοῦ καυμένου τοῦ Συνέσιου, ὅστις, κατὰ τὴν γνώμην των, ἦτο καὶ ἔξοχος διαχειριστής. Ὅσακις δὲ οἱ ἀντίθετοι τοῦ Συνέσιου ἔλεγον ὅτι, αἱ ἐκ τῆς διαχειρήσεώς του ὠφέλειαι, λαμβάνουσαι σκολιὰς ὁδοὺς, εἰσέρρουσαν παντοῦ ἄλλου, ἐκτὸς εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Μονῆς, ἐκεῖνοι δὲν ἀπῆντων. Ἀλλὰ καὶ τί ν' ἀπαντήσουν; Μὴ δὲν τὰ ἐγνώριζον καὶ αὐτοὶ καὶ δὲν τὰ παρεδέχοντο ἐνδομύχως; Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε πράγματα ποῦ γίνονται ἀπὸ ὅλους, — ἐσκέπτοντο — παντοῦ καὶ πάντοτε· διατί νὰ μὴν εἰμεθα ἐπιεικεῖς εἰς αὐτὰς τὰς ἀδυναμίας; Οἱ Ἄνθιμοι καὶ οἱ ὄμοιοι των εἶνε ἀναχρονισμοὶ, κινοῦντες μόνον τὸ μαιδιάμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

Ἐν τούτοις ὁ Συνέσιος ἠγρύπνει καὶ ἐνήργει πράγματι· ἐκ τοῦ τόπου, ὅπου εἶχε καταφύγῃ, δὲν ἔπαυε νὰ γράφῃ ἐπανειλημμένως πρὸς τὸν προστάτην τὸν ἱεράρχην, νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὴν Μονὴν του, τὴν ὅποιαν τὸσον ἀγαπᾷ, ὅπου δὲν τὴν ἀλλάσει· μὲ τὴν προσδοκῶρον θέσιν τὴν ὅποιαν κατέχει.

Οἱ ἀντίθετοι τοῦ Συνέσιου ἤκουον, ἠσθάνοντο τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνεργείας τῆς ἰσχύος ἧτις τὸν ἐπροστάτευε καὶ ἠγανάκτου· ἀλλὰ δὲν ἰσχυον διόλου παρὰ τῷ ἱεράρχῃ, τῷ φίλῳ τοῦ Συνέσιου καὶ ἄφιναν τὰ πράγματα νὰ τρέχουν τὸν δρόμον των. Καὶ τὰ πράγματα ἔτρεχον τὸν δρόμον των, καὶ ὁ καιρὸς παρήργετο οὕτω.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἄνθιμος, ὁ καλόγηρος, εἶχεν ἐγκα-

τασταθή εις τὸ κελλί του καὶ ἐδόθη μὲ ζῆλον εἰς τὴν ταπεινὴν ἐργασίαν του. Δυστυχῶς, ἐσκέπτετο μὲ πικροίαν, ἢ τέχνη του περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ μπαλώνῃ τὰ χονδροπέδιλα τῶν χωρικῶν, τίποτε ἄλλο νὰ μπαλώσῃ, νὰ διορθώσῃ ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα στραβοπράγματα ὅπου ἔβλεπε, δὲν ἴσχυε καὶ ἐλειονολόγει τὴν μηδαμινότητά του.

Οἱ φίλοι του, ὅλοι σχεδὸν οἱ καλόγηροι τῆς Μονῆς, τὸν εἶδαν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν· ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἔχαρῃ ὁ Σταυράκης ὁ κηπουρὸς καὶ εὐθὺς ὅπου ἐσκόλαζε ἀπὸ τὸν κῆπον, ὑπήγανε κ' εὗρισκε τὸν Ἄνθιμον εἰς τὸ κελλί του καὶ τὰ ἔλεγαν.

— Νὰ μὴ φύγῃς πλιὸ Ἄνθιμ, τοῦ εἶπε ποτὲ ὁ Σταυράκης. Νὰ μαίνῃς πλιὸ μαζὶ μας.

— Δὲ ξέρεις πῶς εἶνε τ' ὄνειρό μου, Σταυράκη; Μὰ γιὰ νὰ γενῆ αὐτό, πρέπει νὰ μὴ γυρίσῃ ὀπίσω ἐκεῖνος ὁ . . . ἔξ' ἀπὸ 'δῶ, Θεὲ μου σχώρεσέ μου.

— Μὰ λὲς νὰ γυρίσῃ; ἠρώτησεν ὁ Σταυράκης.

— Καὶ ὁ Φίλιππος τὸ βεβαιώνει, εἶπεν ὁ Ἄνθιμος, καὶ τὰ πράγματα τὸ δείχνουν.

— Ἀλήθεια, ἐφῆς ποῦ μπῆκα μιὰ στιγμὴ στὸν καφενέ, ὁ Γιώργης μὲ τὴ γυναῖκα του, κάτ' ἔλεγον γιὰ τὸ Συνέσιο καὶ εὐτὸς ποῦ μὲ 'δαν, ἐσωπάσανε. Μὰ καὶ ὁ Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Νεόφυτος ἔχουνε περισσότερο θάρρος, εἶπεν ὁ Σταυράκης. Ἄμ' αὐτὸς ὁ Γιώργης ποῦ ἦταν πρῶτον ἐναντίος του . . .

— Αἶ, καψὸ Σταυράκη, εἶπεν ὁ Ἄνθιμος, ἢ μάσκες, ξέρεις, ἢ μουτσοῦνες, εἶνε πολὺ φτηνὲς γιὰ ἕναν ποῦ θέλει ν' ἀλλάξῃ πρόσωπο.

— Κ' ἐκεῖνος ὁ παππᾶ Δημήτρης, εἶπεν ὁ Σταυράκης σκίζει ὁ καυμένος τὰ ρούχα του, ποῦ βλέπει κ' ἀκούει.

— Νὰ ἄνθρωπος μὲ δύναμι, Σταυράκη, μὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ κ' αὐτός; ἔχει τὴ φιλίαν του, ξένα παιδιὰ, ἔχει πολλὰ χρέη, ἀλλέως ἦταν ἱκανὸς μὲ τὸ χέρι του νὰ πετάξῃ ἀπὸ δῶ τὸ Συνέσιο.

— Καὶ δὲ μὲ μέλει γι' ἄλλο τίποτα, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἄνθιμος, παρὰ πῶς ἐγέρασα καὶ ἀδυνάτησα . . . ἀλλέως θὰ εἶχα ὑπομονή, γιατί, νὰ τὸ ξέρῃς, Σταυράκη, θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ ὥρα τοῦ Συνέσιου . . .

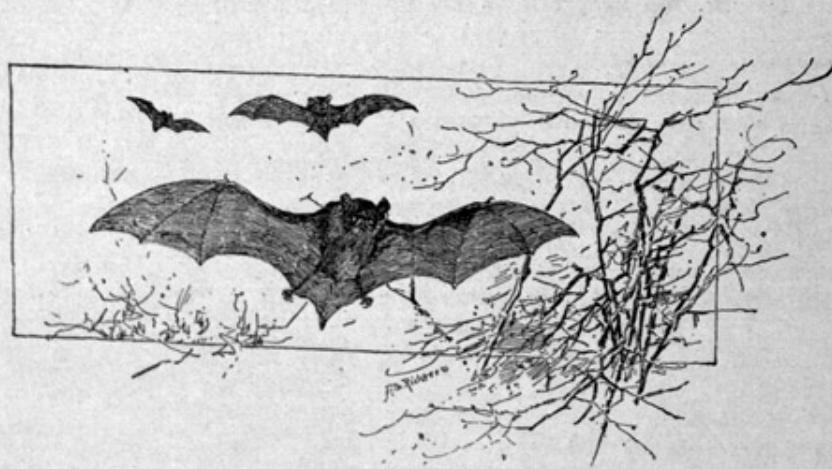
Ὁ Σταυράκης ἐσηκώθη ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν φίλον του. — Φέρε τ' ἀπόγευμα τὰ παπούσια σου νὰ τὰ σιάξω, εἶπεν ὁ Ἄνθιμος.

— Καλά, εἶπεν ὁ Σταυράκης καὶ ἀπεσύρθη.

Πράγματι, καθημέραν διεδίκετο μετ' ἐπιτάσεως ἢ εἰδησις ὅτι ἔρχεται ὁ Συνέσιος. Οἱ μοναχοί, οἱ ἀντίθετοί του, ἐξεδήλουν κατ' ἀρχὰς ἀνησυχίαν, μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁμῶς ἢ ἀνησυχία κατηνάζετο, οἱ ψιθυρισμοὶ ἔπαυον καὶ αἱ κεφαλαὶ ἔκλινον πρὸ τοῦ ἀναποφεύκτου. — Ἀφοῦ ὁ Δεσπότης τὸν θέλει, ἔλεγαν δειλὰ οἱ καυμένοι οἱ μοναχοί, τί νὰ κάμωμ' ἐμεῖς; Ὁ Ἄνθιμος, ἐν τούτοις, δὲν ἐξήργετο τοῦ κελλίου του καὶ δὲν ἄφινε τὴν ἐργασίαν, ἢ διὰ νὰ πλανηθῇ μακρὰν, ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, ὅπου ἦτο κατὰμονος μὲ τὰς σκέψεις του. Συχνὰ ἐπεσκέπτετο τὸν παππᾶ Δημήτρην, ἄλλον κέρβερον τοῦτον παντὸς τιμίου καὶ τιμαλφούς καὶ διώκτην ἀμειλικτον πάσης κίβδηλιας, ὅσον ὑψηλή, ὅσον λαμπροφρομένη καὶ ἂν ἦτο αὐτῇ. Ἀργώτερα θὰ ἐνασχοληθῶμεν περὶ τοῦ παππᾶ Δημήτρη, ὅστις ἠγάπα πολὺ τὸν Ἄνθιμον καὶ τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ὑπομένῃ, νὰ μὴ φεύγῃ, ἀλλ' εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἕνα χαρακτήρ' ἀλλόκοτον, μὲ μιαν ἰδέαν ἐπίμονον, τὴν ὁποίαν ἐπολέμει μὲν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἐσέβετο. Συχνὰ μάλιστα ἐλειονολόγει ἑαυτὸν διότι ἐνεπλάκη «ταῖς τοῦ βίου πραγματαίαις» καὶ δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ φερθῇ ὅπως τῷ ὑπηγόρευεν ἢ συνείδησίς του. Ἠγάπα τὴν οἰκογένειάν του, ἰδίως τὰ παιδιὰ, ἰδικά του καὶ ξένα, μὲ μιαν ἀγάπην θερμὴν καὶ ὁμῶς ἀκούστη λέγων πρὸς τὸν Ἄνθιμον ἐν ἀδημονίᾳ, ἀλλὰ καὶ χαριτολογῶν συγχρόνως. — «Πόσον ἡ οἰκογένεια, ἢ ἄλλως, τόσον ἱερά, καταντᾷ ἐνίοτε ἀνιαρά. — Χωρὶς αὐτὴν, τί δὲν θὰ ἔκαμνα! Θὰ ἔδειχνα εἰς τὴν αὐθάδη, τὴν ἄνομον δύναμιν, τί ἤμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ἢ ταπεινή, ἢ κουρελοφορεμένη τιμὴ ὅταν πεισθῇ . . . Ἄλλ' εἶνε καὶ ὁ ἔρωσ, τὸ σχῆμα, τόσοι δεσμοί . . . Ἥλλαξα, ἥλλαξα πολὺ . . .

Καὶ ἔτρεχεν ἀδημονῶν εἰς τὸ κηπάριον του μὲ τὴν ἀξίνην, ἵνα ἐκχύσῃ τὸν ἀνίσχυρον χόλον του εἰς τὸ ἀνεύθυνον γῶμα.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ. ◉

ΕΙΚΩΝ ◉◉◉◉◉

R. STEPHENS ◉

ΕΡΩΣ ◉◉◉◉◉

ΚΑΙ ◉◉◉◉◉

ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ ◉

Καὶ λέγει ὁ **Ἔρωτας** : καὶ τί ἂν αἵματοκυλῆ ἢ σφαῖρ' αὐτὴ ἢ καταραμένη μὲς τὸν ἀφωρισμένο αὐτὸν καὶ λυσσασμένο τῆς ἀγέρας ; Τῶν στεναγμῶν οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ ζοφερὴ τῆς μοῖρας ἢ προῆ τί καὶ ἂν ἀρπάζουν τὸ κελάδημα τῶν μελιστάλαχτων φιλιῶν σας ; Τί καὶ ἂν ἐπ' ἀπὸ τὸ ἄφραστο μεθύσει σας πλανᾶται κάποιον ἀόρατο δρεπάνι ; Μὴ χωρισθῆτ' ἐοῖς παντοεινὰ μὲς τὴν ἀνιάρ' αὐτὴ τοῦ φρεῦτῃ κόσμου ! κέγῳ μὲ μάγια ἀνθόπλεχτα ἐδῶ ἀλυσσοδένω σας γιὰ πάντα . . .

Καὶ λέγει ὁ **Ἐκεῖνος** σιγαλά : ἐκεῖ ποῦ ξεφνηχάει ἀπελιτισμένη ἢ πικροκνυματοῦσα ἠγῶ τοῦ κόσμου, ὦ ! Ἐλ' Ἀγάπη μου γλυκειά, στήν ἐρημιά. Σέρω ἕνα λόγγο ἐγὼ σγοιρὸ ποῦ ξεχασμένη κουρνιάζ' ἢ νύχτα ὀλημερίς, δροσοῦτο φῶς μου ! κέκεῖ θὰ νοιώσης τῆς ζωῆς τὴν ὠμορφιά, κέκεῖ θὰ νοιώσω τοῦ θανάτου τὴ λαχτάρα ! Σήκω καὶ ἀρνήσου τὴ σκλαβιά τοῦ κόσμου

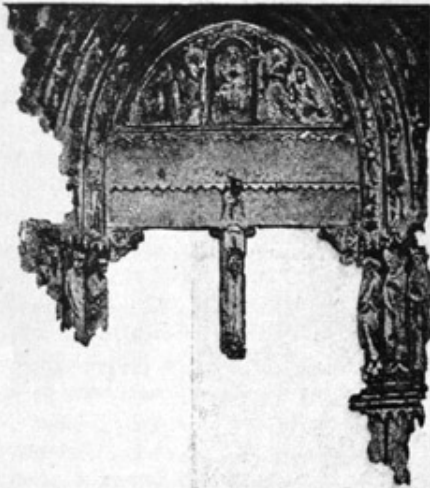
τοῦ βασκανομμάτη ! κέλα νὰ πᾶμε μακρονὰ νὰ μὴ μᾶς φθάγη κάθε μελανοφτέρωτη καὶ φθονερὴ κατάρα . . .

Καὶ λέγει ὁ **Ἐκεῖνη** : ὦμιέ ! καὶ τί ἂν ἐρχεται ἢ κατακραυγὴ τοῦ κόσμου, καὶ ἂν κατεβαίνει τοῦρανοῦ ὄλ' ἢ ὀργὴ γιὰ ἐμέ καὶ μόνο ; Κάθε στιγμή στήν ἀγκαλιά σου γνωρίζω τοῦ θανάτου τὴ γλυκάδα καὶ τῆς κολάσεως ὄλα τᾶφραστα μαρτύρια δοκιμάζω πάντα ! Τί θάχε πειότερο ἀπὸ σὲ ὁ παράδεισος γιὰ νὰ μοῦ δώση ἀκόμα ; . . .

Καὶ λέγει ἡ **Μοῖρα** τοὺς : καὶ τί — ἀλλοίμονο καὶ τρισάλλοῖ σας — τί καὶ ἂν ἢ ὄψι σας γελᾷ ἐλανθισμένη, καὶ ἂν σβῆνει μὲς τὰ δάκρυά σας — τί ; Θεὰ κοπῆ τὸ νῆμ' αὐτό ! Θεὰ κοπῆ ἢ κλωστή ! Καὶ λέγει ὁ ἀντίλαλος μὲ μᾶς : καὶ ὅταν κοπῆ — καὶ τί ; . . .

ΠΑΡΙΣΙΟΙ

Η Διεύθυνσις λογίζεται εὐτυχῆς συγκαταλέγουσα μεταξὺ τῶν συνεργατῶν της καὶ τὸν τέως διαπρεπῆ Ἑλισσαίην κ. Δασκαλάκην, οὗτινος τὰ «*Ex Berlino*» ἐκρήθησαν κολακευτικώτατα ἐν Γερμανίᾳ, αὐτὸς δὲ ὁ Κρουμβάχερ ἐξῆρε τὴν *μοναδικήν* τοῦ συγγραφέως «*Vertrautheit mit der Deutschen Kunst und Litteratur*». Ἡ «*Revue des Etudes Grecques*» τῶν Παρισίων εὐμενεστάτας ἐπίσης ἀφιέρωσε κρίσεις, ὡς πάσας εὐρίσκει τις ἐν τῷ Προλόγῳ τῆς Β' ἐν Ἀθήναις ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου τούτου.

I

Ναί, σ' ἀγαπῶ, ὦ ἔκπαγλος τῶν Παρισίων πόλις,
Σκηπτοῦχος σὺ πρωτεύουσα τῆς οἰκουμένης ὅλης·
Ἦ χώρα σὺ γελόεσσα τῶν νέων Ἡλυσίων,
Ἦ ἄστυ ὑπερήφανον ὀργίων θανασιῶν!

Ναί σ' ἀγαπῶ, ὦ γόησσα πρωτεύουσα, ὦ νέα
Καὶ ἀχανὲς σὺ Βαβυλῶν, φιλομειδῆς ὄραία!
Τοῦ Σηκουάνα σου ἀγαπῶ τὰ ρεῖθρα νὰ συχνάζω
Καὶ ὄνειρώδη θέληγτρα ζεμβώδης νὰ θαναμάζω.

Θαναμάζω τ' ἀπειράριθμα τῆς Τέχνης σου μνημεῖα
Τὰ κολοσσαῖα κ' ἀφθαρτα αἰώνων μεγαλεῖα.
Κι' ὡς κεραυνὸν τὸ πνευμά σου νὰ διαλάμπῃ εἶδον
Ἐντὸς τῶν ἀθανάτων σου ἱστορικῶν σελίδων.

Σὺ τῶν ἐνθέων ἰδεῶν ὑπῆρξας πρωτοστάτις
Παντοῖων ἑλευθεριῶν ἀκοίμητος ἐργάτις.
Τῶν λαϊκῶν προνομίων χρονολαμπῆς ἐστία,
Σὺ θρόνους εἰς συντρίμματα μετέβαλες μυρία.

Ἐπῆρξας πάντοτε πυρὴν τῶν ἰδεῶν τῶν νέων
Κοιτὶς καὶ λίκνον ἔνδοξον ἐμπνεύσεων γενναίων
Εἰς τοὺς λαοὺς τὸ σύνθημα σὺ θέλεις δώσει πάλιν
Εἰς τὴν τῶν προνομίων των κερανοβόλον πάλιν.

Ἐλευθερίαν οἱ λαοὶ ἀληθινὴν ποθοῦσι,
Βαρβάρους ἀνοσιότητας νὰ ῥέψωσι ζητοῦσι.
Ἦς τελευταῖον λείψανον, ὡς θάκος τελευταῖον
Θὰ τὰς σαρώσῃ ὁ αἰὼν ὁ ἐνεσιῶς ἐκπνέων.

II

Τὸ ὕψος ἀπόλλυται εἰς τὰ νέφη, τὸ βάθος ἐξαφανίζεται εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἡ εὐρύτης συγχέεται ἀπεριόριστος ἐν τῷ ἀπείρῳ ὀρίζοντι. Ἐνταῦθα εὐρίσκειται τις πρὸ δευτέρου σύμπαντος. Αἰσθάνεται τις τὸ ἄπειρον περὶ ἑαυτὸν. Χάνεται εἰς τὸ πλῆθος ἔνθα μικροὶ καὶ μεγάλοι συναναμίγνυνται, εἰς τὰς ὁδοὺς ταύτας, τὰς ἄγευ τέρματος, εἰς τὰς ἀπειραριθμούς λεωφόρους. Τὰ πάντα ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ παράγουσιν ἐντύπωσιν καταπληκτικὴν κάλλους ἢ ἀσχημίας, καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ τῶν Παρισίων ὅτι πᾶν τὸ λεγόμενον περὶ αὐτῶν εἶνε ἀληθές, καὶ ἀντιστρόφως πᾶν τὸ λεγόμενον εἶνε ψευδές. Πᾶν εἶνε ἀληθές, ἢ πᾶν εἶνε ψευδές, διότι δὲν ὑπάρχει μεγαλοπρεπές τι ἢ φαῦλον ὅπερ δὲν εὐρίσκει τις εἰς τὴν καλειδοσκοπικὴν φυσιογνωμίαν των. Ὁ θέλων νὰ γράψῃ βιβλίον καὶ δὴ ἀκριβῆς ἐπὶ τῶν Παρισίων, κατ' οὐδὲν διαφέρει τοῦ θέλοντος νὰ πληρώσῃ ποτήριον ὕδατος θαλασσίου, ἔνα διὰ τοῦ δείγματος τούτου δώσῃ ἰδέαν τινὰ τοῦ Ἰωκεανοῦ.

Paris Regina micans omnes super urbes: οἱ Παρίσιοι εἶνε βασίλισσα λάμπουσα ὑπὲρ πάσας τὰς πόλεις ἔγραφεν ὁ Clovis. Ἴδου αὐτοὶ ὑψοῦντες ὑπερηράνως εἰς τὸν οὐρανόν, τὰς πολυρῶφους οἰκίας των, τὰ πολυτελῆ μέλαθρά των, τὰς ἀγοράς των, τὰ μνημεῖά των, τὰ περίπτερά των, τὰ θριαμβευτικὰ τόξα των, τὰ ἀνάκτορά των, τοὺς κευρωμένους θόλους των, τοὺς γοθτικούς πύργους των, καὶ ὑπ' αὐτοὺς οἱ ὑπόγειοι Παρίσιοι μὲ τὰς κατακόμβας των, μὲ τὰς ἀπεράντους ὑπονόμους των διατεμνομένης ὑπὸ ἀναριθμῶν ἐπίσης ὁδῶν καὶ βουλεβάρτων. Θὰ ἔλεγέ τις παρατηρῶν τὴν συγκεχυμένην ταύτην λιθίνην Βαβυλῶνα πάσης ἐποχῆς ὅτι εἶνε ἀπειρομέγεθες Μουσεῖον ἔνθα συναντῶνται παντὸς εἶδους οἰκοδομὰ ἀπὸ τῆς ἀπλῆς λιθοκτίστου οἰκίας μέχρι τῶν μεγαλοπρεπεστέρων μεγάρων τολμηρᾶς καὶ ὑψηπέτιδος ἀρχιτεκτονικῆς φαντασίας. Εἰκὼν τῇ ἀληθείᾳ ἀληθῶς ἐπιβάλλουσα καὶ θαυμασία. Καταλαμβάνεται τις ὑπὸ ἰλίγγου ἐν μέσῳ τοῦ σαλευομένου τούτου ὄγκου, τῶν οἰκιῶν παρατεταγμένων κατὰ σειρὰν ἢ συμπεπυκνωμένων, μὲ στέγας ἐρυθρὰς ἢ φαιόχρους, ἐν μέσῳ τοῦ κυμαινομένου τούτου σάλου, ὅπου αἱ λεπτομέρειαι ἀπόλλυνται ἢ συγχέονται ἐν ταῖς κολοσσαίαις ἀποστάσεσιν, ἐν μέσῳ τῶν ἀναριθμῶν πύργων τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν κορυφῶν τῶν κωδονοστασιῶν, τῆς σωρείας τῶν οἰκοδομῶν, τοῦ διαζώματος τῶν φρουριῶν, τῶν ἐπάλλεων τῶν προμαχῶνων, τῶν ἀψίδων τῶν γφυρῶν, τῶν ἀπειραριθμῶν καπνοδόχων ὑψώρων ἐργοστασιῶν, ἅτινα ἀσθμαίνοντα ἐξερεῦνται τοὺς βαρύνοντας καπνοὺς των, τῶν σπινθηροβολούντων ὑπὸ τὸν ἥλιον ὑαλίνων θόλων ἀπεράντων σιδηροδρομικῶν σταθμῶν, εἰς οὓς ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν ἡμέραν ἐκβάλλουσι μυριάδες ταξιδιωτῶν. Τὸ θέαμα εἶνε τῷ ὄντι μεγαλοπρεπές καὶ ἔξοχον· οἱ Παρίσιοι δὲν εἶνε πόλις τις ἀλλὰ κόσμος ὁλόκληρος.

Ὁ Σηκουάνας διασχίζει τοὺς Παρισίους διπλούμενος καὶ ἐπαναδιπλούμενος ἐφ' ἑαυτοῦ ὡς διὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ θέληγτρα καὶ πλεονεκτήματα τοῖς διαβάσεώς του. Ὁ Ση-

κουάνας ομοιάζει πρὸς ἀπειρομέγεθος βεῦμα, διασκελιζόμενος ὑπὸ πολυαριθμῶν γεφυρῶν, διαυλακούμενος ἀπὸ ταχείας λέμβους, φέρων ἐπ' αὐτοῦ πλυντήρια καὶ λουτρούς, διασχίζόμενος ἀπὸ σκάφη καὶ ἀτμήρη, μετὰ κάλως καὶ νεουλκούς ἀλύσεις ἐν κινήσει, κυλινδούμενος βραδέως καὶ ὠθῶν τὰ πράσινα ὕδατά του κατὰ τῶν παροχθίων τειχισμάτων, ἅτινα βρῖθουσιν αἰωνίως ἐκ τῆς παρισινῆς μυρμηκιάς. Πόσον εἶνε ὠραία, καὶ πάντοτε ὠραία ἡ βευστή καὶ κυανοπράσινος αἴτη ταινία, ἣτις ἀναδιπλοῦται καὶ διεκρεύγει ἀντανακλώσα τὰ διαγελῶντα χρώματα τῶν ἐντὸς τῶν ὑδάτων κατοπτριζόμενων μυρίων οἰκοδομῶν καὶ μνημείων, ἅτινα φαίνονται σκοπίμως ὑψωμένα ἐκεῖ ἵνα διαβεβαιώσωσι τὴν λαμπρότητα τοῦ αἴσματος, ὅπερ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον διασχίζει ὁ ποταμὸς οὗτος.

Ἐκ τῆς ἐπιβάθρας τῆς *Tournelle* ἀρχίζει ἡ ἀπράμιλλος τοῦ ποταμοῦ γραφικότης. Ἡ ὀπισθία πρόσοψις τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων (*Notre Dame*) διαγράφεται μεγαλοπρεπῆς καὶ ἔξοχος. Εἶνε εἰκὼν θαυμασία ἐφάμιλλος τῶν γραφικωτέρων μερῶν, ἅτινα ἀπθανατίστησαν παρὰ τῆς ζωγραφικῆς, καὶ ἧς τὸ μεγαλοπρεπὲς κάλλος διηρμηνεύθη προσηκόντως ὑπὸ τοῦ χρωστήρος τοῦ *Meryon*, τοῦ παραδόξου ἐκείνου καλλιτέχου, ὅστις ἀπέθανε παράφρων κατὰ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἡ διάβασις ὑπὸ τὸν *Pont Neuf* δὲν στερεῖται ἐπίσης ἐπιβάλλοντος μεγαλείου. Δὲν ἀποκάνει τις θαυμάζων τὰς πανισχύρους στήλας του καὶ τὰ παράδοξα ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα. Ἄλλ' οὐδὲν λαμπρότερον τῆς διαβάσεως τοῦ ποταμοῦ τούτου ἀπὸ τοῦ *Pont Royal* εἰς τὴν γέφυραν τῆς Ὁμονοίας. Δεξιᾷ ὁ ὠραῖος ἐξώστης τοῦ Κεραμικοῦ μετὰ τῶν δένδρων του κομψοπρεπῶς καὶ κατὰ σειρὰν τεταγμένων ἀριστερᾷ ἡ προκυμαία τοῦ *Orsay* καὶ αἱ μαγικαὶ του ἐπαυλεῖς πολυτελεῖς καὶ διηθησιμῆς. Εἰς τὸ βάθος τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ *Passy*. Εἶνε τοῦτο τὸ ἐξωχώτερον τοῦ ποταμοῦ σημεῖον. Ἀπὸ τοῦ δενδροφύτου ἐξώστου τοῦ Κεραμικοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου καὶ τῶν Πύργων τοῦ Τροκαδερό ἡ ἀποψὶς κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ εἶνε θαυμασία.

Ἀληθῶς μόνον ἀπὸ τοῦ Σηκουάνα ὀφείλει τις κατ' ἐξοχὴν νὰ παρατηρήσῃ τοὺς Παρισίους. Ἀπὸ τοῦ Μονμάρτ, τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου, ἢ τοῦ πύργου τοῦ Ἐιρελ βλέπει τις κακῶς. Ἀπὸ τοῦ αἰθέρου ὕψους τῶν μνημείων τούτων καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ νεολογίτου πύργου τοῦ Ἐιρελ, διακρίνει τις συγκεχυμένως τὴν ὀμιχλώδη ἐξ ἀμμοκονίας καὶ λίθων ἄβυσσον, τὸ τέρας τοῦτο τῶν πόλεων, ἔνθα ἀναπνεύουσιν ἑκατομμύρια, τὴν γιγαντώδη ταύτην κυψέλην, ἐξ ἧς ἐξέρχεται βόμβος ἀδιάλειπτος χαρᾶς καὶ ὀδύνης. Ὁ Σηκουάνας φαίνεται ἐκεῖθεν ὡς μικρὸν τι βυάκιον, οἱ λόφοι τοῦ Μονμάρτ, τὸ ὄρος τῆς Ἁγίας Γενεβίβης, τὸ Βαλεριάνειον ὄρος δὲν φαίνονται ἢ ἀπλαῖ διακυμάνσεις τοῦ ἐδάφους, ὁ δὲ μέγας καὶ χρυσοῦς θόλος τοῦ Μεγάρου τῶν Ἀπομάχων μόλις διακρίνεται ὡς χρυσὴ τις δακτυλὴθρα. Τούναντίον ἀπὸ τοῦ Σηκουάνα τὸ πανόραμα εἶνε ἀκέραιον καὶ ἀκριβές, ἡ σκηνογραφία παρέχει διακεκριμένα ὄχρωματά, ἅτινα διακτροῦσιν ἐξ ἀπόπτου ἀναλογίας ἀκριβῆς.

Ἄλλ' ἡ γραμμὴ τῶν Βουλευθάρτων ἀπὸ τῆς Βασιλείας μέχρι τῆς Μαγδαληνῆς, ἐκτάσεως ὀλοκλήρων μιλίων, εἶνε ἡ φλέγουσα καρδία τῶν Παρισίων. Ἐκεῖ αἱ κομψότεραι καὶ ὠραιότεραι ἐν τῷ κόσμῳ λεωφόροι. Ἐκεῖ τὰ πλεῖστα τῶν ἀξιολογωτέρων ψυχγωγικῶν καὶ διασκεδαστικῶν κέντρων. Εἶνε αὗται αἱ λεωφόροι τῶν κοσμικῶν θριάμβων καὶ τῶν ἐπιφανῶν ὀργίων, ἔνθα διελαύνει ἡ ὑψίστη πομπή, καὶ ὑψοῦται ἡ μητρόπολις τῶν μητροπόλεων. Δὲν θὰ κατορθώσῃ τις οὐδέποτε, ἐὰν μὴ εἶδε, νὰ συλλάβῃ καὶ ἀναπαραστήσῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του τὸ θέαμα τοῦ ζωντανοῦ τούτου ὀκεανοῦ, ὅστις ῥεῖ χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἐν μέσῳ χλιδῆς καὶ χρυσοῦ. Μεταξὺ τῶν δύο σειρῶν τῶν δένδρων τῶν βουλευθάρτων τούτων ὑπάρχει διαρκῶς στοιχὸς δίσφρων, ἀμαξῶν, ὄχημάτων, λεωφορείων συρομένων ὑπὸ ἵππων, ἀτμοκινήτων, ἢ ηλεκτρι-

κῶν. Ἀπασαὶ αἱ ἀμαξαὶ αὗται βρῖθουσιν ἐπιβατῶν διέρχονται καθ' ἑκατοντάδας διασκορπιζόμεναι πανταχοῦ διὰ τῶν ὁδῶν καὶ παρόδων, καὶ παράγουσι θόρυβον παρόμοιον πρὸς τὸν παραγόμενον ὑπὸ ἀπειρομέγεθους σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ, διερχομένου ἀκαταπαύστως. Βλέπει τις γυναῖκας μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένας, ἐποχουμένας εἰς πομπῶδη καὶ πολυτελῆ ὄχηματα. Οἱ λατρευταὶ τῶν πτερυγίζουσι περὶ τὰς θυρίδας τῆς ἀμάξης τῶν ἐλαύνοντες ἐπὶ ὑπερφάνων ἵππων. Πολυάριθμος ὄχλος πλημμυρεῖ τὰς ὁδοὺς καὶ παρόδους, καὶ καταβροχθίζει ἀγογγύστως τὸν ἀνεγειρόμενον κονιορτόν.

Μύρια ἐν τοῖς βουλευθάρτοις τούτοις καταστήματα, λάμποντα καὶ ἀποστίλθοντα, ἀμιλλῶνται κατὰ τὰ χρώματα, τὰς προθήκας, τὰς ἐπιγραφάς, τὰ κοσμήματα. Καθρέπται, ἐμβλύματα, θύραι, προσόψεις, τὸ πᾶν αὐξάνει, εὐρύνεται, ἀργυροῦται, χρυσιζει, λάμπει. Εἶνε ἀγὼν ἐπιδειξέως καὶ πολυτελείας, ὅστις ἄπτεται τῆς παραφροσύνης. Δικαίως εὐφάνταστος συγγραφεὺς* παρωμοίασε τὰ βουλευθάρτα ταῦτα πρὸς ὑπερμεγέθη αἶθουσαν κολοσσαίου μουσείου, ὅπου ὁ χρυσός, οἱ μαργαρίται, τὰ ἄνθη, οἱ κρύσταλλοι, αἱ εἰκόνες, ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς βιομηχανίας, ὅλα αἱ μαγείαι τῆς τέχνης, ὅλα αἱ ἑορταὶ τοῦ πλοῦτου, ὅλα αἱ ἰδιοτροπίαὶ τοῦ συρμοῦ συνωθοῦνται καὶ ἐπεδεικνύονται μετὰ δαψιλείας, ἣτις ἐκπλήττει καὶ μαγεύει. Ὁ ὀφθαλμὸς δὲν εὐρίσκει μέρος νὰ ἀναπαυθῇ. Πανταχόθεν ἀποστίλθουσιν ὀνόματα περιφρημα ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ συρμοῦ καὶ τῶν ἡδονῶν, περικαλλῆ καρεσσιατόρια, ξενοδοχεῖα πεφημισμένα, καὶ καταστήματα, ὧν ἀνοίγει τις τὴν θύραν διὰ τρεμούσης χειρός. Πανταχοῦ ἀριστοκρατικὴ ἐπίδειξις, προκλητικὴ καὶ θρασυία, ἣτις φωνάζει: Δαπάναι καὶ ἀπόλαυσι. Εἶνε ἀπέραντος τις καὶ ἀχανὴς μεγαλοπρέπεια γυναικῶν καὶ θεάτρων, μεγαλείον πομπῶδες καὶ ἔξοχον, πλήρες φιλαρεσκείας καὶ ματαιότητος, ὅπερ ἐκθαμβοῖ καὶ ζαλιζει, ἐκφράζον ἀκριβῶς τὴν φύσιν τῆς μεγάλης πόλεως, πλουσίας καὶ ἡδυπαθοῦς, ἣτις ἐργάζεται διὰ τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν δόξαν.

Ἐπὶ τῆς δεξιᾷ ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ἐκτὸς τῶν βουλευθάρτων ὑπάρχουσιν ἐπίσης αἱ περιφημότεραι τῶν ὁδῶν καὶ δίοδων ὡς ἡ *Avenue de l'Opera*, ἡ ἐνοῦσα τὴν πλατεῖαν τοῦ *Palais Royal* μετὰ τῆς πλατείας τοῦ Μελοδράματος, ἡ ὁδὸς τῆς *Eiffel*, ἡ ὁδὸς τῆς 4 *Thiers*, ἣτις ἐκβάλλει ἐπίσης εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μελοδράματος, τοῦ μοναδικοῦ τούτου θεάτρου, τοῦ ὑπερβάλλοντος πάντα τὰ ἐν Εὐρώπῃ θεάτρα κατὰ τὴν ὠραιότητα καὶ ἀρχιτεκτονικὴν ἀξίαν. Ἐπὶ τῆς δεξιᾷ ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχουσιν ἐπίσης αἱ περιφημότεραι τῶν Παρισίων πλατεῖαι. Ἡ πλατεῖα τοῦ Θριαμβευτικοῦ Τόξου τοῦ Ἀστέρος εἶνε τὸ κέντρον δώδεκα λεωφόρων δίκην ἀκτίνων ἐκπορευομένων ἐκ τοῦ αὐτοῦ κέντρου. Παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ *Carrousel*, ἔνθα ὑψοῦται τὸ μικρὸν Θριαμβευτικὸν τόξον, ἐκτείνονται οἱ κήποι τοῦ Κεραμικοῦ, μετὰ τὰς πολλὰς καὶ ποικιλοχρῶμους πρασιάς τῶν ἀνθῶν των, μετὰ τὰς γηραιὰς καὶ εὐθαλεῖς καστανάς των, μετὰ τοὺς πίδακας καὶ τὰς δεξαμενάς των, μετὰ τὸ πολυάριθμον καὶ ὠραῖον ἀγάλματά των. Ὅποια μαγικὴ πληθὺς ἀνθῶν ἀνοίγεται ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου δὲν βλέπει τις πανταχοῦ ἢ λιλά, καὶ ἕκαστον φύσημα ἀνέμου σὰς ἀρωματίζει μετὰ μεθυστικὰ μύρα. Διὰ μέσου τῶν ἀνθῶν τούτων τῶν χρυσομηλιῶν καὶ καστανεῶν, ὑψομένων ἀπεράντως, τῶν ἀγαλμάτων, ἅτινα πάντα ἐκτείνονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας μέχρι τοῦ Θριαμβευτικοῦ Τόξου τοῦ Ἀστέρος, τὸ θέαμα εἶνε τοσοῦτον μεγαλοπρεπές, ὥστε οὐδέποτε ἀποκάνει τις θαυμάζων. Εἶνε ὠραῖα τὰ εὐγενῆ ταῦτα ἐξωτικὰ ἄνθη, τὰ καλλιεργούμενα μετὰ τσοαύτης φροντίδος, οἱ γηραῖοι πορτοκαλλεῶνες ὑψούμενοι μεγαλοπρεπῶς εἰς μακρὰς σειράς, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ κατ' ἐξοχὴν θέλγει, εἶνε τὰ μαργαρίνα συμπλέγματα, ἅτινα ὅτε μὲν διαγράφονται ὑπὸ τὸ κυανοῦ τοῦ

* Amici.

Τ' εἶν' ὁ ἀγὸς ποῦ γίνεται
 καὶ ἡ ταραχὴ ἡ μεγάλη;
 Μήγα στοιχειὰ παλεύουνε,
 μήγα βουνὰ γκρεμοῦνται
 καὶ ἀντιλαλοῦν τὰ πέριονα
 καὶ ἀντιλαλοῦν τὰ οὐράνια;
 Μηδὲ στοιχειὰ παλεύουνε,
 μηδὲ βουνὰ γκρεμοῦνται!
 Πέρα στοὺς λόγγους ροβολᾷ
 καὶ ἀφρίζει καὶ ματιάζει
 ὁ δράκοντας ὁ ποταμὸς
 μὲ τὰ πολλὰ παιδιὰ του!
 μὲ τῆς νεράιδες κόρες του
 καὶ τῆς πολλῆς νυφάδες
 καὶ παίρνει βράχους καὶ κνίᾳ
 καὶ ξεριζώνει δέντρα
 καὶ ἀλλοίμονο σ' ὄ,τι καὶ ἂν βροῖ
 καὶ σ' ὄ,τι συννιχαίνει!
 Κλαῖν στῆς σπηλιὲς οἱ ἀντίλαοι
 καὶ τὰ πουλιὰ στὰ νέφη!
 Γιατί νὰ βαρυνώμερον
 ὁ ποταμὸς ὡς τόσο;
 Ἔνα παιδί του γέριζεν,
 ἕνα χρυσὸ ποτάμι
 μέσα τοὺς λόγγους τοὺς σγονορὸς
 μ' ἤλιο καὶ μὲ φεγγάρι
 καὶ τραγουδοῦσε τῆς λευκῆς
 νυφάδες καὶ ἀνεράιδες
 ποῦ τὰ προικιά των λεύκαιναν
 καὶ ποῦ δροσολογοῦσαν
 καὶ τῆς πανώρηες λυγαριῆς
 κέκειες τῆς ροδοδάφνης
 πῶγερον στὴν ἀγκάλῃ του

τῆ μοσχομυρισμένη.
 Μὰ κάποιος ἀρχιτέλλιος,
 κάποιος τρανὸς τοῦ τόπου
 ποῦδεν αὐτὸ τὸ γάργαρο
 καὶ ὀλόγλυκο ποτάμι
 βάλθηκε τὸν ὀλόγαρο
 τὸ δρόμο του νὰ κόψη
 καὶ νὰ τὸ πάη στὸ χωριὸ
 ποῦχε μεγάλους μύλους
 γιὰ νὰ γυρᾷ τὸ μάγκανο
 μερόνυχτα γιὰ πάντα.
 Κεχλώμασαν ἢ λυγαριῆς
 κέγυραν μαραμμένες
 καὶ ἢ ροδοδάφνης μάθησαν
 τῆς ἀνθηρῆς κορφῆς των!
 ἄρωστοιμένες ἔσταιναν
 καὶ ὠχρόλενκες ἢ λεύκες
 καὶ ἢ μυρτιῆς μαράζωσαν
 κερήμαζεν ὁ λόγγος!
 καὶ μόνο ἢ κόρες τ' ἄρχοντα
 τοῦ μυλωνᾶ παχαίνουν
 καὶ κοκκινίζουν ὄσφ πᾶν
 καὶ ὄσφ καὶ πᾶν μορφαίνουν.
 Σὰν τᾶμαθεν ὁ ποταμὸς
 ἀγρίεψε κέχυθη
 καὶ πῆρε κάμπους καὶ βουνὰ
 καὶ κατεβαίνει τώρα
 μὲ τῆς νεράιδες κόρες του
 καὶ τῆς πολλῆς νυφάδες
 καὶ μπλαινὲ μέσα στὸ χωριὸ,
 χυμᾷ στοὺς μύλους μέσα,
 καὶ ἀλλοίμονο καὶ τρισάλλοι
 στὸ μυλωνᾶ τὸ μαῦρο...

οὐρανοῦ, ὅτε δὲ κρύπτονται κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τὰς πυκνὰς
 σκιὰδας τῶν δένδρων.

Ἄλλὰ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης βουλεβάρτα, δὲν
 εἶνε ὀλιγώτερον μεγαλοπρεπῆ καὶ ὠραία. Ἐπὶ τῆς ἀριστε-
 ρᾶς ταύτης ὄχθης ὑψοῦται ἡ Μητρόπολις τῶν Παρισίων
 (Notre Dame), ἐν τῶν ὠραιότερων μνημείων τῶν κληροδο-
 τηθέντων ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Μισαίωνος. Ὁ Ἅγιος Σουλπίκιος
 ἐπίσης σχεδὸν μέγας ὡς ἡ Παναγία τῶν Παρισίων εἶνε κατὰ
 τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπιτυχῆς ἐφαρμογῆ τῆς κλασικῆς ἀρχι-
 τεκτονικῆς εἰς νεωτέρους χριστιανικοὺς ναοὺς. Ἐπὶ τῆς
 ὄχθης ταύτης καὶ τὸ Ἀνάκτορον τῆς Δικαιοσύνης ἐγείρει
 πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δωφίνου τὴν μεγαλοπρεπῆ ἑλληνικὴν
 πρόσοψίν του, ἔργον τοῦ Duc καὶ μία τῶν ὠραιότερων
 συλλήψεων τῆς νεωτέρας τέχνης. Ἡ Λατινικὴ συνοικία εἶνε
 ἡ ἀποτελοῦσα τὸ κέντρον τῆς ἀριστερᾶς ταύτης ὄχθης. Ἡ
 Λατινικὴ συνοικία (Quartier Latin) δὲν εἶνε πλέον ὡς
 ἄλλοτε ἡ ἀρχαία συνοικία μὲ τοὺς σκοτεινοὺς καὶ σχολιοὺς
 δρομίσκους ἐκβάλλοντας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἁγίας Γενεθίβης,
 κέντρον τῶν Σχολῶν, ὅπου ἤκούοντο τὰ μαθήματα τοῦ
 Ἀλεξάνδρου. Ἡ Λατινικὴ συνοικία, ἡ τοσοῦτον προσφιλεῖς
 εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς ξένους καὶ ἰθα-
 γενεῖς σπουδαστάς, οἵτινες ἀνεξαιρέτως σχεδὸν κατοικοῦσιν
 ἐν αὐτῇ, ὀρίζεται πρὸς Ν. ὑπὸ τοῦ Λουξεμβούργου, πρὸς Β.
 ὑπὸ τοῦ Σηκουάνα, καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων,
 γειτνιάζει πρὸς τὸ εὐγενὲς προάστιον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ
 (Faubourg St. Germain). Ὁ οὐρανὸς εἶνε σχεδὸν πάν-

τοτε ἀνέφελος εἰς τὴν εὐτυχῆ ταύτην τῶν Παρισίων γωνίαν,
 καὶ αἱ ἡμέραι βέουσι πᾶσα: σχεδὸν ἐπικουρέται καὶ ἀπολαυ-
 στικαί. Τὰ ἦθη ἐνταῦθα εἶνε ἐλαφρὰ καὶ ἡμερα, ἂν καὶ
 ἐνίοτε θορυβώδη, ἀλλὰ λίαν φιλόξενα, διὰ τὸ ὠραῖον φύλον
 πρὸ πάντων. Διὰ τοῦτο συχνότατα, διχθάρτιδες ἄγνωστοι
 ἔρχονται νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν συνοικίαν ταύτην, φίλην τῶν
 ἡδονῶν καὶ τῶν ἐρώτων. Ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ εὐρίσκειται
 καὶ ὁ κήπος τοῦ Λουξεμβούργου μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ Ἀνα-
 κτόρων καὶ τῆς Γερουσίας. Ὁ κήπος τοῦ Λουξεμβούργου,
 πλατύτερος τῶν κήπων τοῦ Κεραμικοῦ, ἀλλ' ὀλιγώτερον
 κανονικὸς, παρουσιάζει μείζονα ποικιλίαν. Ἐκτείνεται μέχρι
 τῆς λεωφόρου τοῦ Ἀστεροσκοπίου καταλήγον εἰς τὴν κολοσ-
 σαίαν καὶ πολύκρουνον πηγὴν τοῦ Carreau.

Οἱ περιπατηταὶ τῶν κήπων τούτων τοῦ Λουξεμβούργου
 μεταξὺ τῶν ἄλλων ἄτινα θαυμάζουσιν ἐν αὐτῇ εἶνε καὶ οἱ
 πληροῦντες καθ' ἑκάστην τοὺς κήπους τούτους βοημοὶ (Bohe-
 mes), τούτεστι καλλιτέχναι καρηκομῶντες, ἰδιαζούσης
 φυσιογνωμίας. Συνοδεύονται ὑπὸ τῶν ὠραιότερων καὶ νεαρῶ-
 τέρων βοημίδων, αἵτινες σχεδὸν πάντοτε χρησιμεύουσιν αὐτοῖς
 καὶ ὡς μοδὲλα. Οἱ βοημοὶ οὗτοι εἶνε καλλιτέχναι, οὐδὲν
 παράγοντες, περιφρονοῦντες καὶ ἐπικρίνοντες πᾶσαν ἐξοχό-
 τητα σύγχρονον ἐν ταῖς τέχναις ἢ ἐν τοῖς γράμμασιν. Ἡ
 μεγαλοφύια ἐφυγαδεύθη ἀπὸ τοὺς συγχρόνους, σὰς λέγουσι
 σχεδὸν στερεοτύπως, ἀνατινάσσοντες τὴν μακρὰν καὶ παλαιάν
 χαίτην των. Τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν
 ἀργυροῦν καὶ σιδηροῦν διεδέχθη ὁ αἰὼν τῆς σκωρίας. Οὐδὲν

Ο Gutenberg είναι ο πολέμοχος εκείνος ευπατρίδης της γερμανικής Μογοντίας, δοτις λοχεδίασε και επραγματοποίησε την εφεύρεση της τυπογραφίας και κατέστη μέγιστος πρωτοεργάτης του διά της αναγεννήσεως επελθόντος νεωτέρου ευρωπαϊκού πολιτισμοῦ.

Μυθώδης και εἰς τὸ ὄνομα και τὴν ταυτότητα ὡς ὁ Ὅμηρος, ἐθνοίασε τὸν μακραίωνα βίον του, ἐθνοίασε περιοσίας, ἐπέφερε στερήσεις, ἐπέστη καρτερικῶς τὰς ἀντιζηλείας τῶν ἀντιπάλων του ὡς ὅλοι οἱ μάγο-

ἄλλο κάμνουσι σήμερον ἢ ἀπομιμοῦνται, ἐπιχρῶσιν, ἐπισκευάζουσιν, ἢ ἐποικοδομοῦσιν, ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦσι. Τῆς δημιουργικότητος ταύτης δὲν στερεῖται ὁ τραχὺς ἐπικριτὴς δυνάμενος, ὡς θὰ σᾶς εἴπῃ πάντοτε, νὰ παραγάγῃ ἔργα ὑπέροχα διὰ τοὺς σημερινούς χρόνους, ὡς ἐπίσης διὰ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας, ἀλλ' ἐμποδίζει και ἀπογοητεύει αὐτὸν ἡ ἀμάθεια και ἡ ἡλιθιότης τοῦ κοινου. Ἐὰν ὁ *Bohème* εἶνε καλλιτέχνης μουσικὸς περιφρονεῖ τὴν παράδοσιν, τοὺς κλασικούς και πάντας τοὺς παραδεδεγμένους ἐν τῇ ἐπιστῆμῃ τῶν ἤχων γεγρακότες και τετριμένους τύπους πέραν τῶν ὁποίων ἡ ρουτίνα δὲν βλέπει ποσῶς σωτηρίαν διὰ τὴν τέχνην. Ὑπὸ τοὺς δακτύλους του τὸ κλειδοκύμβαλον μετασχηματίζεται εἰς πυξίδα ζωγράφου. Διαγράφονται ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τῆς ἀρμονίας εἰκόνες ἀνεκκαλήτου ποιήσεως. Ἄλλοτε εἰς συμφωνίας τινὰς ἤχων διακρίνει τις κατ' αὐτὸν τὴν σιλήνην διαχούσαν ἐπὶ τῶν πεδιάδων τὸ κυανὸν τῆς φῶς ἢ τὸν ἥλιον διαλισθαίνοντα ὡς σφαῖραν πυρίνην ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ διασκορπίζοντα τὰς ἀκτίνας του ἐπὶ τῶν μαργαριτῶν τῆς δρόσου. Ἐκάστη *touche* ἔχει δι' αὐτοὺς ἰδιάζουσιν ἀξίαν και ἔνοιαν. Θὰ ἠδύνατό τις νὰ λογαριάσῃ ἐν τῇ μουσικῇ του τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τοσοῦτον ἡ μουσικὴ αὐτοῦ εἶνε ἰδιωδῶς πραγματικῇ. Ἡ τεραστία αὐξήσις τῆς κόμης και τῶν ὀνύχων, ἡ ἀρνησις παντός ἀριστουργήματος και αὐτῶν εἰσέτι τῶν μᾶλλον ἀδιαφιλονεικῆτων, ἰδοὺ τὸ ἰδεῶδες

τῆς ἐπιστήμης, διότι διεῖδε μετὰ ὀξυδερκείας ὁποῖαν μεγάλην εὐεργεσίαν ἔμελλε νὰ προσξενήσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ καταληκτικὴ διάδοσις τῶν φώτων και ἡ διευκολυνθεῖσα πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς πᾶσαν στιγμήν λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ἀνευφημήσῃ τὸ ὄνομά του, τὸ ὁποῖον οὕτω διασαλπίζεται διὰ μυριάδων σαλπύγων, και φθάνει ἀποθεωμένον μέχρι τοῦ ἐβδόμου οὐρανοῦ, καθ' ὃν τρόπον ὁ μέγας ζωγράφος Quinsac παρέστησεν εἰς τὴν παρακειμένην εἰκόνα.

πολλῶν ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν τούτων, οὗς *on souffleterait avec la botte*, ὡς λέγει ὁ *Goncourt*, ἐὰν ὑπῆρχε λάμψις τις νοερά ἐπὶ τοῦ μετώπου των.

Ἄλλὰ παράπλευρως τῶν Παρισίων τούτων ὑπογείων ἢ μὴ, ὑπάρχουσι και ἄλλοι Παριῖοι, οἱ Νυκτερινοὶ Παριῖοι, οἵτινες δὲν ἀρχίζουσιν ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε τὸ τεχνητὸν φῶς τοῦ ἀερίφωτος ἀναπνῆξ ἐξ ὄλων τῶν πόρων τοῦ ἐδάφους, ἢ δὲ πόλις ἀπαστράπτει ἐξ ἡλεκτρικῶν και προσφέρει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τὰ θαυμάσια περίεργα τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου. Ἡλεκτρικοὶ ἤλιοι φωτίζουσι κατὰ μῆκος τὰ βουλευτάρια, τὰς προκυμαίας, ἀντανακλώμενοι ἐν τῷ Σηκουάνῃ και ὡς πύραυλοι ἐξαφανιζόμενοι ὑπὸ τὸ φρικτῶν ὕδωρ. Ἡ πυρπολουμένη ἐκ μυριάδων φώτων ἀτμόσφαιρα ὁμοιάζει τότε πρὸς πολικὴν τινα αὐγὴν. Μόνον τότε ζῆ τις ἐν Παρισίῳ ζωὴν ἐπικούρειον ἐνίοτε, ἀλλὰ πάντοτε συμπαθῆ, πάντοτε νοήμονα. Δὲν ἔζησε ποσῶς ἐκεῖνος ὅστις δὲν διῆλθε μίαν νύκτα ἐν Παρισίῳ.

Εἶνε αὕτη ἡ λαμπροτέρα διὰ τοὺς Παρισίους στιγμή. Ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ *Trone* μέχρι τοῦ θριαμβευτικοῦ τόξου τοῦ Ἀστέρος ἡ μεγάλη πόλις τονίζει ἄσματα ἡδονῆς και ἀπολαύσεως. Ἐκατὸν ἐρωτικοὶ βωμοὶ ἀνοίγονται ταυτοχρόνως εἰς τὰ εὐγενῆ προάστεια, εἰς τὰ μέγαρα βουλευτάρια. Ἀπέραντοι σειραὶ ἀμαξῶν κυκλοφοροῦσιν. Ἀνυψώσατε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν πρῶτον πρῶτον ὄροφον τοῦ πολυτελοῦς

ἐκείνου μεγάρου· ἐγέμυθα παραπετάσματα μόλις ἐπιτρέπουσι νὰ ὑποφώσῃ ἀμυδρά τις λάμψις. Ἀρώματα μεθυστικά ἀναδίδονται περίξ ὑμῶν καὶ ἔπη μειλίγια ἢ χυδαῖαι κραυγαὶ ἡδονῆς ἐκρηγνυμένης προσβάλλουσι τὴν ἀκοήν σας. Πανταχόθεν ἀντηχοῦσι καὶ σπινθηροβολοῦσιν οἱ κρύσταλλοι καὶ τὰ ἀργυρᾶ σκεῦη εἰς χιονώδεις ὀθόνας ἐκτεινομένης εἰς τὴν θεάν τοῦ κοινοῦ. Ἀναθυμιάσεις ἀρωματώδεις ἐξέρχονται ἐκ τῶν μεγάλων ἐστιατορίων, ὧν τὸ ἄνω πάτωμα φωτιζόμενον ἀποκαλύπτει αἰθούσας περιλαμπεῖς καὶ περιγύρους, ἐν αἷς διαγράφονται σκιαὶ θελκτικῶν γυναικῶν, αἰτίνες διολισθαίνουσιν ὀπίσθεν παραπετασμάτων ἐκ τριχάπτου. Ἀτμόσφαιρα θερμὴ καὶ μαλθακὴ θεάτρου διχέεται περίξ σας ἐμπεποτισμένη μὲ ὀσμὴν σιγάρων τῆς Ἀθάνας, ἀψίνθου ἣτις πρασινίζει εἰς μυριάδας ποτηρίων, καὶ μύρων ἀναδιδόμενων ἀπὸ τὰς ἐσθητάς ἢ τὰς ἀρωματώδεις τῶν γυναικῶν κεφαλᾶς. Εἶνε ἡ στιγμή αὕτη καθ' ἣν ἡ μεγάλη πόλις σᾶς ἀλίσκει καὶ σᾶς καθυποτάσσει καὶ ἂν ἀκόμη εἴσθε ὁ αὐστηρότερος ἄνθρωπος τῆς γῆς. Ἀόρατός τις χεῖρ σᾶς θεωπεύει, γλυκεῖά τις φωνὴ σᾶς ὁμιλεῖ εἰς τὸ οὖς, σπινθήρ τις διατρέχει τὰς φλέβας σας καὶ ἐπιθυμία ἀκαταγώνιστος σᾶς ὠθεῖ νὰ βυθισθῆτε εἰς τὴν ἄβυσσον.

Πλῆθος ἄπειρον ἀνέρχεται καὶ πλῆθος ἄπειρον κατέρχεται ὑπὸ βροχὴν ῥοδίνου ἢ λευκοῦ φωτός ἐκχεομένου διὰ μεγάλων κρυσταλλίνων τοξῶν, αἰτίνες ὁμοιάζουσι πρὸς πλησιφαεῖς σελήνας καὶ χρωματίζουσι τὰ δένδρα, τὰς οἰκίας, καὶ τὸ πλῆθος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ ἡμέρα ἐφώτισεν ἐκ νέου. Δὲν εἶνε φωταγωγῆσις αὕτη ἀλλὰ πυρκαϊά. Τὰ βουλευάρτα καίονται. Τὰ καταστήματα ἐξακοντίζουσι δέσμας ἀκτίνων μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ καὶ περικαλύπτουσι τὸ πλῆθος διὰ κόνεως χρυσῆς. Βροχὴ ἀκτίνων πίπτει πανταχόθεν, ἐκ τῶν πυρίνων ἐπιγραφῶν αἰτίνες ἀπαυγάζουσι ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν λαμπτήρων τῶν διερχομένων ἀμαζῶν, ἐκ τῶν ἐρυθρῶν φανῶν τῶν λεωφορείων. Ὅλον αὐτὸ τὸ φῶς ἀντανακλώμενον εἰς διαφόρους ἀποχρώσεις ἐκχυνόμενον κατὰ χειμάρρους διασκορπίζόμενον ὡς χρυσῆ βροχὴ παράγει κατὰ πρῶτον ἀπερίγραπτον ἐντύπωσιν· ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων δὲν ὑπάρχει ἴχνος σκιάς· θὰ ἐπανεύρισκέ τις βελόνην πίπτουσαν· τὰ πρόσωπα πάντων κολυμβῶσιν εἰς τὸ φῶς. Βλέπει τις τὴν ἰδίαν εἰκόνα ἀντανακλῶσαν πανταχοῦ. Τὰ πάντα εἰς τὸ βάθος τῶν καφενειῶν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν κατόπτρων τῶν ἰδιαιτέρων αἰθουσῶν μὲ τὰς γραμμὰς ἄς χαράττουσι ἐπὶ τῶν κατόπτρων τούτων διὰ τῶν ἀδαμάντων αὐτῶν ὠραῖα Παρίσινα· Μαγδαληναί.

Μένει τις τεθαμβωμένος, ἐκπεπληγμένος, συγκεχυμένος πρὸ τῆς μεγάλης ταύτης πανηγύρεως, ἣτις σᾶς καλεῖ καὶ σᾶς ἔλκει ἀνάπτουσα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὀστά τὴν μανίαν τῶν ἡδονῶν ὑπὸ τὰ ἀτενῆ πάντοτε βλέμματα μαγίσσης τινὸς ἣτις πυρπολεῖ τὴν καρδίαν σας, ἀλλὰ κολάζει ταυτόχρονα τὴν ψυχὴν σας. Καὶ θὰ ἐπιθυμῆτε νὰ ἴδῃτε τὸ πᾶν, πανταχοῦ παρευρισκόμενοι· νὰ ἐνωτίζησθε τῆς λαλιάς μελωδικῶν τῆς σκηνῆς Σειρήνων καὶ συγχρόνως νὰ διασκεδάζητε ἐν τοῖς χοροῖς μετὰ τῶν ὀρχηστρίδων τοῦ Bullier καὶ Moulin Rouge, θὰ ἐπιθυμῆτε νὰ πετάξητε ἀπὸ σκηνῆς εἰς σκηνὴν, ἀπὸ χοροῦ εἰς χορόν, ἀπὸ κήπου εἰς κήπον, ἀπὸ λαμπρότητος εἰς λαμπρότητα, νὰ ἀσωτεύσητε χρῆμα, καμπανίτην, καὶ ὠραίους λόγους, καὶ νὰ ζήσητε ὀλόκληρον αἰῶνα ἐν μιᾷ νυκτί.

Τὸ πᾶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ φεύγει ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ἔρωτος. Αἱ ἡδοναὶ ἔρχονται αὐτόκλητοι γλυκαίνουσαι τὸ πεπωμένον τῆς ζωῆς, καὶ ὁ χρόνος ἵπταται σκορπίζων ἄνθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του. Οἱ Παρίσιοι εἶνε διὰ τὴν νεότητά, τὴν ὑγείαν, τὸ χρῆμα, καὶ δίδουσι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον οὐδεμία ἄλλη πόλις δύναται νὰ δώσῃ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ πόλει αἱ ὦραι παρέρχονται πλήρεις τοσοῦτων συγκινήσεων, κατεπλημμέναι διαρκῶς ὑπὸ τῆς προσδοκίας νέων ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων. Οὐχὶ μόνον αἱ ὦραι ἀλλὰ πᾶσαι αἱ στιγμαὶ εἶνε πλήρεις μυστηριωδῶν ὑποσχέσεων αἰτίνες κρατοῦσι τὴν ψυχὴν ἐν τῇ ἐλπίδι τοῦ ἀορίστου καὶ ἀπροσδοκῆτου, ὅπου εἶναι τὸ κάλλιστον τῆς ζωῆς σιτίον. Οἱ Παρίσιοι εἶνε ἡ Παράδεισος πάντων ἐκείνων οἷτινες διψῶσι ζωῆς καὶ ἡδονῶν. Καὶ ὅταν τις ἴδῃ τὴν μητρόπολιν ταύτην πασῶν τῶν ἀπολαύσεων, ὅταν ἐναγκαλισθῆ δι' ἐνὸς βλέμματος τὰς φωταγωγημένας τοῦ Σηκουάνα ὄχθας, τοὺς κήπους, τὰ μνημεῖα, τὸν ἀπειροπληθῆ κόσμον ὅστις διασχίζει τὰς γεφύρας, τὰ βουλευάρτα, τὰ ἄλση καὶ τὰς προκυμαίας, ἐντὸς τοῦ ἀπλέτου φωτός, μεταξὺ ἀναβρυτηρίων, πιδάκων καὶ καταρρακτῶν ἀργυρῶν, αἰσθάνεται τότε ὅλον τὸ ἐκπληκτικὸν κάλλος τῆς πόλεως ταύτης, μοναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τῆς κραυγῆς, ὧ Παρίσιοι πόλις προσφιλῆς καὶ κατηραμένη, Σειρήν ἀναιδῆς, εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι πρέπει νὰ σὲ ἀποφεύγῃ τις ὡς Μαινάδα, ἢ νὰ σὲ λατρεύῃ ὡς θεάν·*

[Ἔπεται συνέχεια]

Μ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

* Amici.

ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Α'. — Η μικρά πείρα.

Ο παρελθών αιών ανέτειλε με τὰ γλυκύτερα ὄνειρά μας καὶ ἔδωσε με τὴν μικροτέραν πραγματικότητα.

Ἦλπισαμεν ὅτι θὰ ἐδημιουργεῖτο νέος αἰὼν τοῦ Περικλέους, καὶ τὰ σύμματα τέκνα ἔστειλλον ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀμύθητον χρυσὸν ὑπὲρ τῆς παιδείας καὶ τῆς προόδου.

Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐβεβαιώθημεν ὅτι εἰμεθα ὀπισθοδρομικώτεροι ἀπὸ πολλὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης.

Ἀναμφιβόλως πταίει ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον ἐνεπιστεύθημεν τὰ ὄνειρά μας αὐτὰ καὶ διὰ τὸν ὅποιον ἐθυσίασαμεν τὰ μέγιστα τῶν κεφαλαίων, ἦτοι ὄχι μόνον τὰς παρομιώδεις προσφορὰς τῶν ὁμοεθνῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ καταπονηθέντα ἔξοχα πνευματικὰ κεφάλαια τῆς ἀνεξαντλήτου ἡμῶν φυλῆς.

Ἀναμφιβόλως αἰτία τούτων εἶναι τὰ κακῶς νοούμενα γράμματα καὶ τὸ ὄργανον τῆς διαδόσεως αὐτῶν, ἦτοι ἡ παρεξηγηθεῖσα γλῶσσα.

Καὶ ἀπόδειξις ἡ κορυφωθεῖσα ἀντίθεσις μεταξὺ θεωρίας καὶ πράξεως.

Διότι ἄλλοι εἶναι οἱ νομιζόμενοι σήμερον σοφοὶ νομοθέται τῆς γλώσσης, καὶ ἄλλοι οἱ θαυμάσιοι γλωσσοτέχνηται ποιηταὶ καὶ διηγηματογράφοι.

Ἐχουν μάλιστα μεταξὺ τῶν χάσμα καὶ μῖσος μέγα· οἱ πρῶτοι ἀπορρίπτουν τοὺς δευτέρους καὶ οἱ δεύτεροι τοὺς πρῶτους.

Ὁ Σουρῆς ἀπορριφθεὶς εἶπε· εἰς τὴ φωτιά τὰ σχόλια, ὁ Κλάσσην καὶ οἱ ἄλλοι, ποῦ γίνεται συχαμερὴ γι' αὐτοὺς ἡ ἀρχαιότης.

Καὶ εἰς διάλογος.

Καθηγητής. Ἐβγα νὰ πῆς συντακτικὸ.

Μαθητής. Κύριε καθηγητά, δὲν τὸ ἐνόησα ὅλο τὸ μάθημα καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀποστηθίσω δύο φύλλα κανόνων. Ἄν θέλετε, ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἀπαγγείλω τὸ κείμενον τοῦ Σοφοκλέους, διότι μοῦ ἀρέσει, καὶ νὰ τὸ ἀποδώσω εἰς σημειοῦνός στίχους καθὼς τὸ αἰσθάνομαι.

Καθηγητής. Χωρὶς νὰ μάθης γραμματικὴ καὶ συντακτικὸ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἐνοήσης συγγραφεῖς.

Τὸ μόνον βέβαιον ἐξ ὧν εἶναι ὅτι ἡ γλωσσικὴ διδασκαλία δὲν ἰκανοποιεῖ διόλου τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ ποιητικὰς φύσεις, καὶ ὅτι οἱ μόνον γνήσιοι ἀντιπρόσωποι τῆς παλαιᾶς φιλοκαλίας εἶναι σήμερον οἱ ἀπορριπτόμενοι ὡς ἀγράμματοι.

Καὶ ὅτι οἱ διδάσκαλοι ἔξω ἀπὸ τὰ γραμματικὰ δὲν ἔχουν πῶς νὰ περάσουν τὰς τόσας ὥρας, ὅσαι θὰ ἤρουν πρὸς διδασκαλίαν 10 νεωτέρων γλωσσῶν.

Ἄλλη ἀπόδειξις εἶναι ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν βραβευόμενα δραματικὰ ἔργα τὰ προτιμώμενα ἰδίως διὰ τὴν ὀρθογραφημένην γλῶσσαν, δὲν στέκουν εἰς τὴν σκηνήν, διότι δὲν ἰκανοποιῦν τὴν γλωσσικὴν φιλοκαλίαν τοῦ κοινῶ.

Ἄλλη ἀκόμη ἀπόδειξις ἡ Νέα Σκηνή, ἡ ὅποια ἐστηρίχθη καὶ ἐδικαίωσε τὴν ὑπαρξίν της πρωτίστως δι' ὅτι ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἔπιπτε, ἦτοι διὰ τὴν ζωντανὴν γλῶσσαν.

Ἡ ὅποια δὲν διδάσκειται.

Καὶ ὑπενθυμίζει τὸ ῥητὸν ὅτι οἱ ποιηταὶ καὶ καλλιτέχνηται εἶναι αὐτοδιδάκτοι.

Καὶ εἶναι μὲν πιθανὸν εἰς τὸ μέλλον ἡ παιδαγωγικὴ νὰ κατακτήσῃ καὶ τὸ ἔδαφος τῆς ἰδιοφυίας καὶ νὰ δυνηθῇ σκοπίμως νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τοὺς ποιητὰς, ζωγράφους, μουσικούς, κτλ.

Πρὸς τὸ παρὸν ὁμῶς ἄς μὴ θέτῃ ἀβασανίστως φραγμοὺς θεωρητικούς.

Ὡστε ὀφείλει καὶ ἡ γλωσσολογία νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν γλωσσοτεχνίαν.

Ἡ νὰ σπουδάσῃ αὐτὴν καὶ νὰ ζητήσῃ εἰς τὴν γλῶσσαν πλήρεις καλλιτεχνικούς νόμους καὶ ὄχι μόνον τὴν ἀναλογία, ἀφοῦ μάλιστα ἔχει τόσας ἀπορίας μὴ ἐρμηνευόμενας διὰ τῆς ἀναλογίας της.

Τούλάχιστον ὁμῶς ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ ἐγκαίρως ἓνα παιδαγωγικὸν πνεῦμα διὰ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ προλάβῃ τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τῶν ἀνοουσιῶν κανόνων ἐπὶ τοῦ πνεύματος.

Τί θὰ εἴπῃ· αὔρα, λαύρα, σαύρα;

Σὰν νὰ λέμε· τενεκές, Αὐστραλία, λάχανο.

Καὶ εἰς διάλογος γλωσσικὸς καὶ μάλιστα ἀπὸ μεθόδου.

Φοβείσαι ἢ νυστάζεις;

Οὔτε φοβοῦμαι οὔτε νυστάζω, πεινῶ.

Ἐὰν αἱ λέξεις συνδέονται πρὸς τὰ νοήματα, οἱ τοιοῦτοι συνειρμοὶ τῶν νοημάτων ἐπιβάλλουν βλακειάν, ἄλλως παπαγαλισμὸν, δηλ. πάλιν βλακειάν.

Μόνον οἱ κούφοι εἶναι ἐπιδεικτικοὶ τοιαύτης ἀποστηθίσεως καὶ διὰ τοῦτο οἱ μέχρι τοῦδε βραβευθέντες καὶ ἀποσταλέντες καὶ εἰς τοὺς εὐρωπαϊοὺς σοφοὺς ὡς δείγματα τῆς ἑλληνικῆς εὐφυίας, πολὺ ὑπεβίβασαν τὴν πνευματικὴν ἀξίαν τῆς φυλῆς μας.

Ἄλλῃως ἤθελε θορυβηθῆ μεγάλως ἡ αὐτοπεποίθησις τοῦ Κάϊζερ.

Διότι θὰ εἶδιδετο ἀφορμὴ εἰς τὴν διορατικότητα αὐτοῦ νὰ ἐνοήσῃ τὴν λαυθάνουσαν μεγάλην πνευματικὴν μας ἐξέλιξιν.

Καὶ διότι θὰ ἐμάθωναν οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης ὅτι ἡ ζωντανὴ ἡμῶν γλῶσσα εἶναι ἀνωτέρα καλλιτεχνικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀρχαίας κατὰ νόμους τοὺς ὁποίους μόνον ὁ Πλάτων προδιέγραψε, ἡ δὲ καλαισθησία τῶν Εὐρωπαίων ἀδυνατεῖ καὶ νὰ ἐνοήσῃ.

Καὶ θὰ ἐνόουν ὅτι ἡ γερμανικὴ, ἡ ἀγγλικὴ καὶ λοιπαὶ γλῶσσαι εἶναι ἀρχέγονος αἰγυπτιακὸς ρυθμὸς, καὶ διαστραφεῖς μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀκαλαισθητῶν γλωσσικῶν ἀρχιτεκτόνων.

Οἱ ὅποιοι ὑπέκυψαν παραδόξως εἰς ἐσφαλμένας γλωσσικὰς θεωρίας ἀδόξων χρόνων.

Καὶ εἶναι αὐταὶ αἱ ἐσφαλμένας θεωρίαι, τῆς μὲν παλαιᾶς καταπτώσεως ἀπλοῦν ἀποτελεσμα, τῆς δὲ νεωτέρας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀναμφιβόλως ἡ μοναδικὴ αἰτία.

Ἄν ὁ Κάϊζερ ἀρκεῖται εἰς τὴν δυνατὴν ἀπλοποίησιν μερικῶν ὀρθογραφικῶν, ἡμεῖς ἀτενίζομεν μετὰ μεγίστων ἐλπίδων εἰς τὴν ἀστραπιαίαν γραφήν, δηλ. τὴν στενογραφίαν.

Εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ εἰκοστὸς αἰὼν δὲν θὰ ἀνεχθῇ ἐπὶ πολὺ νὰ γράσῃ μετὰ βόδια καὶ τὰς καμήλους τῶν Φοινίκων (ἀλφῶ βέτ). Ζητοῦμεν ὁμῶς νὰ δοθῇ ἀπὸ ἡμᾶς ἡ πρωτοβουλία.

Καὶ προβλέπομεν ὅτι τοῦτο ἡδύνατο νὰ φέρῃ Ναπο-

λεόντειον προαγωγήν εἰς τὸ ἔθνος, τὸ ὅποιον ἤθελε προλάβῃ νὰ κερδίσῃ δι' αὐτοῦ σημαντικὸν χρόνον καὶ χρῆμα, καὶ ἐκτὸς τούτου φιλοκαλίαν γλωσσικὴν.

Διότι ἡ ὀρθογραφία εἶναι ὁ φοβερὸς καταστροφεὺς τῆς μουσικῆς τῆς γλώσσης, ἥτις εἶναι τὸ σπουδαιότατον κεφάλαιον τῆς γλωσσοτεχνίας, καὶ ὁμοῦς ὁλοῦς περιφρονεῖται σήμερον.

B'. — Ἡ γλώσσα ὡς καλλιτεχνία.

Καλλιτεχνία εἶναι τέχνη εὐάρεστος εἰς τὰς εὐγενεστέρας καὶ πνευματικωτέρας αἰσθήσεις, ὄρασιν καὶ ἀκοήν.

Ἐκ τῶν καλῶν τεχνῶν τινὲς εἶνε συμφυεῖς εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ προγενέστεραι, διότι δὲν μεταχειρίζονται ἐξωτερικὴν ὕλην ἀλλὰ τελειοποιοῦν τὰς ἐμφύτους ἐνεργείας τοῦ σώματος καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ἥτοι τῶν χειρῶν, τῶν ποδῶν, τῆς γλώσσης, τοῦ λάρυγγος κτλ.

Τοιαῦτα εἶναι ἡ μουσικὴ, ἡ ὀρχηστικὴ καὶ ἡ μιμικὴ (παντομίμα), εἰς τὰς ὁποίας συγκαταλέγονται καὶ τὴν γλώσσαν λαμβάνοντες τὴν ποίησιν καὶ τὴν ῥητορικὴν ὡς ἀπλοῦς κλάδους αὐτῆς.

Ἡ τοιαύτη ἀντιλήψις τῆς γλώσσης ὄχι μόνον διαφωτίζει τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἐν γένει καὶ ἐρμηνεύει τὰ ἀνερμήνευτα τῆς γλωσσικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ, ὡς εὐρύνουσα τὸ ἔδαφος τῶν καλῶν τεχνῶν διὰ τῆς προσθήκης εἰς αὐτὰς τῆς πρωτογενεῦς καλλιτεχνικῆς πηγῆς, δύναται νὰ ἐπιχύσῃ πολὺ φῶς εἰς τὰ ὑψίστα ζητήματα τῆς αἰσθητικῆς, ὡς θὰ ἴδωμεν.

Ἡ γλώσσα εἶναι δίδυμος ἀδελφὴ τῆς μουσικῆς, διότι μετ' αὐτῆς ἐγενήθη ὡς ἄλλο κελιάδην ἀηδόνας ἐκ τῆς στοματο-ρινο-φαρυγγικῆς κοιλίας.

Καὶ ἔχει ὡς ὀρχήστραν πλουσίαν, τὰ διάφορα φωνητικὰ ὄργανα καὶ τὰς ποικιλίας αὐτῶν διαθρώσεις.

Ἐχει ὡς νὰ λέγωμεν σσφυρίχτρεις (σ), αὐλλοῦς (λ), τρρομπέτες (ρ), ὀκαρίννα (ν) κτλ.

Καὶ μὲ τὴν ὀρχήστραν αὐτὴν ἡ γλώσσα τοῦ νηπιώδους ἀνθρώπου, καθὼς ἡ τοῦ νηπίου, ἐζήτησε νὰ ἐμπαίξῃ ὅ,τι ἤκουε, δηλ. κεραυνούς, σφυρίγματα, κλαγγάς, μουγγρητά, κακκνισμούς κτλ.

Καὶ τὸ παιγνίδι ἐπέτυχε καὶ ἐτελειοποιήθη μέχρι καλλιτεχνικῆς μιμήσεως, ὥστε ἐκ τῆς φωνῆς (δηλ. τῶν ἐπιφωνημάτων τούτων), ἀνεγνωρίζετο τὸ πρωτότυπον πρᾶγμα ἢ ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ.

Καὶ εἶναι ταῦτα αἱ πρωτογενεῖς καὶ σχεδὸν ἀναρροὶ ἐκφράσεις.

Ἡ τοιαύτη ὁμοῦς πρωτογενὴς καὶ ἀνεπαρκὴς ἀκόμη γλώσσα, εἶχε ἀπαραιτήτους συνοδοὺς καὶ βοηθοὺς τὴν μιμικὴν μετὰ τῶν χειρονομιῶν καὶ μορφασμῶν, ἥτις ἦτο ἀρχικῶς σύμμικτος καὶ συμφυὴς πρὸς τὰς πρώτας ἀποπειράς τῆς ὀρχηστικῆς.

Δηλαδή μετεχειρίσθη ὡς ἄλλας δεικτικὰς ἀντωνυμίας τὸν δείκτην δάκτυλον, καὶ ὡς ἐπιρρήματα τοπικοτροπικὰ τὰς χειρονομίας.

Καὶ οὕτω ἡ γλώσσα ἀποδεικνύεται ὡς τὸ καλλικλάδον δένδρον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐβλάστησαν πᾶσαι αἱ καλαὶ τέχναι.

Ἀλλὰ τότε πῶς ἀπεγμνῶθη τῶν τόσων θαλερῶν αὐτῆς

ἐξαρτημάτων καὶ κατήντησε ἔρμαιον τῶν μᾶλλον ἀπειροκάλων καὶ ἀμούσων ἀνθρώπων.

Τὸ φαινόμενον εἶναι πολὺ παράδοξον, ἀλλὰ οὐχὶ δυσ-ἐξήγητον.

Καὶ πρῶτον ἡ ποίησις καὶ ἡ ῥητορικὴ αἰτίνας εἶναι ἀπλοῦστατα οἱ καλλιτεχνικώτεροι τρόποι τῆς ἐκφράσεως (ἔπη καὶ ῥήσεις = λόγια). παρεχώρησαν τὰ ζωτικώτερα αὐτῶν στοιχεῖα ἥτοι τὰ σχήματα τοῦ λόγου εἰς εἰδικὰς ἐπιστήμας, ἐνῶ εἶναι ἔμφυτα καὶ εἰς τὴν στοιχειωδέστατην γλώσσαν.

Il est naturel à l'homme de faire de figures de rétorique λέγει ὁ Pereault.

Παραδόξως ὁμοῦς ὁ πιεζότατος διάλογος χάρις εἰς τὸν Πλάτωνα ἀνεγνωρίσθη ὡς καλλιτεχνία.

Ἀφοῦ ὁμοῦς οὐδὲν σαφὲς ὄριον χωρίζει τὰ Πλατωνικὰ ἀριστουργήματα ἀπὸ ἄλλα ὑποδεέστερα καὶ δὴ καὶ ἀπὸ τὴν καθημερινὴν διάλεξιν, ἔπεται ἀναγκαιῶς ὅτι κακῶς ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τὴν ὄλην γλώσσαν.

Δευτέρη αἰτία εἶναι ἡ ἀτελής μεθερμήνευσις τῆς γλώσσης διὰ τῆς γραφῆς ἡ ὁποία ἀποξενώνει τὴν ἀχώριστον ἀπαγγελίαν.

Εἰς τοῦτο δὲ συνετέλεσε καὶ ἡ ἀναχρονιστικὴ ἐποχὴ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἥτις ἐπόθησε τὸ κλασικὸν μεγαλεῖον καὶ ἀντί νὰ ζητήσῃ νὰ τὸ συνεχίσῃ, ἐδοκίμασε νὰ στρέψῃ τὸ γλωσσικὸν ῥεῦμα πρὸς τὰς πηγὰς.

Ἐνῶ ἔτεινεν εἰς ἀπλοποίησιν κοσμοκράτορας γλώσσης, ὡς ἡ Ἀγγλικὴ, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰ ἔθνη ὡς δευτέρα γλώσσα.

Καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀποβάλλῃ τὴν δυσμάθητον ποικιλίαν τῶν πτώσεων, τῶν ἐγκλίσεων καὶ τῶν χρόνων.

Καὶ νὰ περιορισθῇ κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὸν ἐπικρατέστερον τύπον καὶ νὰ ἀφομοίωσῃ τοὺς ἄλλους πρὸς αὐτὸν ὡς ἔγγιστα.

Δηλ. ὡς νὰ κάμνῃ τοὺς βαρβαρισμούς·

ἐγὼ λέγει σὺ λέγει αὐτὸ λέγει
καὶ τὰ ἀνκύζητα·

ἄστραφτε διοικοῦσε κατοικοῦσε,

διὰ νὰ συγκατεῖται σαφῶς καὶ μουσικῶς ἡ κοινὴ σημασία.

Καὶ εἶναι ταῦτα ἄγνωστοι καλλιτεχνικοὶ νόμοι τοὺς ὁποίους θὰ ἐξετάσωμεν εἰς ἰδιαιτερον κεφάλαιον.

Καὶ θὰ ἐξηγήσωμεν τὰ μεγαλεῖτερα γλωσσικὰ προβλήματα ἥτοι τὴν γένεσιν καὶ τὸν θάνατον τῶν λέξεων τὴν μίξιν τῶν γλωσσῶν καὶ ἐν γένει τὸ ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον τῆς γλώσσης, τὸ ὅποιον δὲν ἀπετόλμησεν ἡ γλωσσολογία.

Οἱ ἰδιοὶ μας νόμοι ἐξηγοῦν κανονικότητα.

Διατὶ ἐγάθη ἡ δοτικὴ, ἡ εὐκτικὴ, ἡ ὑποτακτικὴ, πολλοὶ ἄλλοι τύποι, τὰ εἰ, οἰ, ἦ, οἰ, ἦ, ἦ, ἄδω ἄσω ἦσα, οἶσω ἦνεγα ἐνήνοχα, ἐρῶ ἦρηκα, ὀρῶ ὄψομαι ὄπωπα (πόππω πώ!).

Εἰς τὰ ὁποία τόσῃν γλυκύτητα παράδοξον εὐρίσκει σήμερον ὁ τεχνολογῶν διδάσκαλος.

Καὶ τὰ ὁποία τόσον ἀηδῆ εἶναι εἰς τὰς ἀδιαφθόρους καλλιτεχνικὰς φύσεις.

Καὶ παραμορφῶνουν τερατωδῶς τὴν γλωσσικὴν φιλοκαλίαν, ὡς παλαιαὶ ἀγιογραφίαι μὲ κόκκινα παπούτσια.

Διὰ τοῦτο καλλιτέχναι τῆς γλώσσης εἶναι, ἢ ὅσοι δὲν ἐσυνθηκολόγησαν ποτὲ μὲ τὴν γραμματικὴν τὴν συνήθως γνωστήν.

Ἡ ὅσοι ἐδειξαν πρὸς αὐτὴν δυσπιστίαν καὶ περιφρόνησιν καὶ ἐζήτησαν νὰ ἐννοήσουν γενικώτερον τὸν γλωσσικὸν μηχανισμόν.

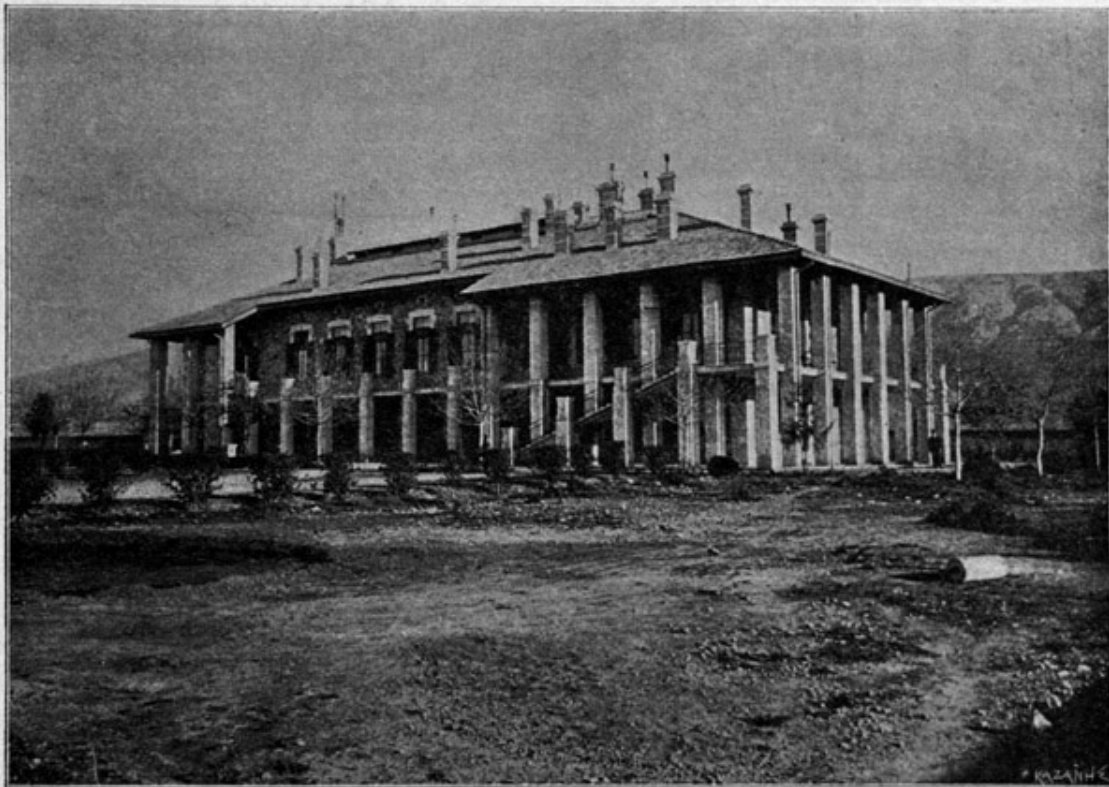

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

“ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ,,

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΣΟΝ ΕΠΙΒΛΕΨΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Β. Υ.

ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΤΟ ΑΝΕΓΕΡΘΕΝ ΠΡΩΤΟΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ Α)

Παρά τὰς ὑπερείκτας τοῦ Ὑμηττοῦ, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς βραχέως πεδιάδος, ἣτις κοινῶς καλεῖται Γουδί, εἰς θέσιν περίοπτον καὶ πανταχόθεν ἀναπεπταμένην, ἐπιβάλλον ἄμα καὶ ἀπέριττον ἐγείρεται κτίριον, προωρισμένον νὰ παράσῃ ἀπείρους εὐεργεσίας εἰς τὴν τρυφερὰν παιδικὴν ἡλικίαν.

Παρά πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι αἱ Ἀθηναὶ στεροῦνται δύο σπουδαιοτάτων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, νοσοκομείου εἰδικῶς προωρισμένου διὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν καὶ ἑτέρου τῶν λοιμωδῶν νόσων (ἰλαρᾶς, διφθερίτιδος, ὄστρακιᾶς, κοιλιακοῦ τύφου κλπ.). Ἰδίως δὲ τοῦ τελευταίου τούτου νοσοκομείου ἡ ἔλλειψις εἶνε ἐπαισητοτάτη καὶ κεφαλαιώδης, διότι, μὴ καθισταμένης δυνατῆς τῆς ἀπομονώσεως τῶν ἐκ τῶν νόσων τούτων πασχόντων, οὐ μόνον διαδίδονται μεγάλως αὐταὶ διὰ τοῦ συγχρωτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατος καθίσταται ἡ ἄμεσος καὶ ταχεῖα ἀπολύμανσις τῆς μεμολυσμένης οἰκίας.

Τὰς δύο ταύτας σπουδαίας ἐλλείψεις προώρισται νὰ πληρῶσῃ τὸ νεωστὶ ἰδρυθὲν Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων, ὅπερ ἡ Αὐτῆς Βασιλικῆ Ὑψηλότης ἡ πριγκήπισσα Σοφία ἐν τῇ φιλανθρωπῇ Αὐτῆς προνοίᾳ ἀνήγειρε.

Τὸ σύστημα, καθ' ὃ οἰκοδομεῖται τὸ νοσοκομεῖον, εἶνε τὸ διὰ περιπτέρων. Ὡς γνωστόν, δύο συστήματα οἰκοδομήσεως νοσοκομείων ὑπάρχουσι, τὸ μειὰ διαδρόμων, καθ' ὃ εἶνε ἐκτισμένα τὸ δημοτικὸν καὶ τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον ἐν Ἀθήναις, ὅπερ σύστημα εἶνε παλαιόν, ἐγκαταλειφθὲν ἤδη, καὶ τὸ διὰ περιπτέρων ἢ μεμονωμένων οἰκίσκων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστον καὶ κατὰ τοῦτο κτίζονται ὅλα τὰ νεώτερα νοσοκομεία, διότι δι' αὐτοῦ κατορθοῦτο ἡ ὡς οἶόν τε θαψιλεστέρη προσαγωγή ἀέρος καὶ φωτός, τῶν δύο τούτων στοιχείων, ἀτινα διαδραματίζουσι σπουδαιοτάτων μέρος εἰς τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ ὅλον νοσοκομεῖον θ' ἀποτελεσθῇ ἐκ δώδεκα περιπτέρων. Ἐκ τούτων τὰ μὲν τέσσαρα θέλουσι χρησιμοποιηθῆναι πρὸς νοσηλείαν τῶν ἐκ λοιμωδῶν νόσων πασχόντων καὶ εἶνε ἐντελῶς κεχωρισμένα τοῦ λοιποῦ καταστήματος διὰ τοίχου, ἰδίαν ἔχοντα εἰσοδον. Ἐν τοῖς ὑπολοίποις δὲ περιπτέροις, ὅκτω τὸν ἀριθμόν, θέλουσι νοσηλευθῆναι οἱ λοιποὶ ἄρρωστοὶ τοῦ νοσοκομείου.

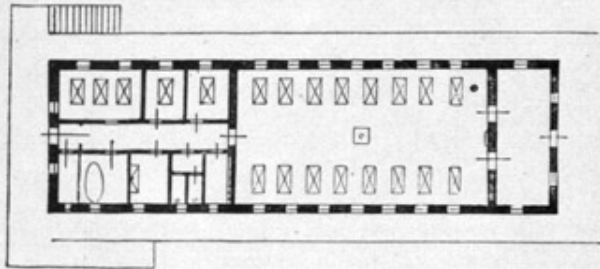
Τὰ περιπτέρα. Ταῦτα κατεσκευάσθησαν κατὰ τρεῖς τύ-

πους, οὗς συντομίας χάριν καὶ πρὸς μείζονα σαφένειαν διακρίνομεν διὰ τῶν γραμμῶν Α, Β, Γ.

Περίπερα κατὰ τὸν τύπον Α. Κατὰ τὸν τύπον τοῦτον θέλουσιν οικοδομηθῆ 8 περίπερα. Ἐκαστον δὲ τούτων ἀποτελεῖται ἐξ ἐπιμήκους οικοδομήματος ἔχοντος ὀλικὸν μῆκος 42 μέτρων, πλάτος 16 καὶ ὕψος 8 1/2.

Ἐκ τῶν 8 τούτων ἤδη ἐν οικοδομήτῃ, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν.

Εἰσερχόμενος τις εἰς τὸ περίπερον τοῦτο διὰ τῆς πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος θύρας εὐρίσκεται ἐντὸς διαδρόμου ἄνωθεν

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΟΙΧ. Α

φωτιζόμενον καὶ ἔχοντος πρὸς μὲν τ' ἀριστερὰ μικρὸν θάλαμον διὰ δύο βαρέως πάσχοντας καὶ δύο δωμάτια νοσοκόμων, πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ, μετὰ τὴν ἐσωτερικὴν κλίμακα, κατὰ πρῶτον μὲν τὸ λουτρόν, ἐν ᾧ καὶ οἱ πρὸς νύκτιν τῶν ἀσθενῶν νιπτῆρες, εἶτα δὲ μικρὸν μαγειρεῖον πρὸς παρασκευὴν θερμῶν ποτῶν καὶ πλύσιν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαιῶν ἀγγείων, μετ' αὐτὸ τὰ δύο ἀποχωρητήρια καὶ τέλος μικρὰν ἀποθήκην καθαροῦ ὕλικου.

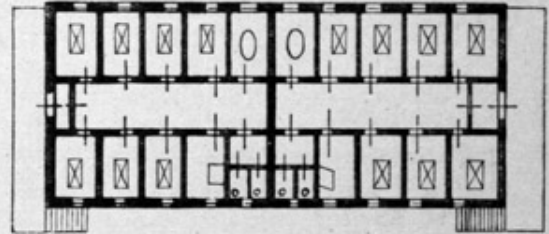
Αἴθουσα ἀσθενῶν. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ διαδρόμου εἰσερχεται ὁ ἐπισκέπτης εἰς τὴν κυρίαν αἴθουσαν τῶν ἀσθενῶν, ἧτις ἀποτελεῖ ὀρθογώνιον μῆκους 17 μέτρων, πλάτους 9 καὶ μέσου ὕψους 4 1/2, ἐν ᾗ ὑπάρχουσι 16 κλίναι ἀσθενῶν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς αἰθούσης ἀνέρχεται εἰς 152 τετραγωνικὰ μέτρα, ἡ δὲ χωρητικότης αὐτῆς εἰς 756 κυβικὰ μέτρα, ἀντιστοιχοῦσιν ἐπομένως εἰς ἕκαστον ἀσθενῆ 9 τετραγωνικὰ μέτρα ἐπιφανείας καὶ 47 κυβικὰ μέτρα ἀέρος, ποσὸν πλέον ἢ ἐπαρκές, ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὕψιν, ὅτι εἰς τὰ πλείεστα τῶν εὐρωπαϊκῶν νοσοκομείων ὁ εἰς ἕκαστον ἀσθενῆ ἀναλογῶν κυβισμὸς δὲν ὑπερβαίνει τὰ 35 κυβικὰ μέτρα.

Ἐκατέρωθεν φωτίζεται ἡ αἴθουσα διὰ δέκα μεγάλων διπλῶν παραθύρων, ὧν τὸ ἀνώτερον μέρος ἀνοίγεται δι' ἰδίου μηχανήματος πρὸς ἀερισμὸν αὐτῆς. Τὸ δάπεδον ὀλοκλήρου τοῦ περιπτέρου ἀποτελεῖται ἐκ πλακῶν τσιμέντου, δι' ὧν διευκολύνεται μεγάλως ἡ καθαριότης, οἱ δὲ τοῖχοι αὐτοῦ εἶνε ἐσωτερικῶς ἐπικεχρισμένοι διὰ στιλπνοτάτου ὑποπρασίνου ἐλαιοχρώματος ἰδίως κατασκευῆς, ἐκ Βιέννης κομισθέντος καὶ καλουμένου σμαλτοειδοῦς χρώματος (Emailfarbe), οὗτινος γίνεται μεγάλη χρῆσις πρὸς ἐσωτερικὸν χρωματισμὸν τῶν νοσοκομείων ἐν Αὐστρίᾳ.

Δαπάνη. Ἡ δαπάνη ἑκάστου τῶν ὑπὸ στοιχείον Α περιπτέρων ἀνέρχεται εἰς 150 χιλιάδας δραχμῶν. Τοῦ πρώτου δὲ ἀνεγερθέντος περιπτέρου τὴν δαπάνην ἐχορήγησεν ὁ ἀείμνηστος Ἀνδρέας Συγγρός, δι' ὃ καὶ τὸ περίπερον τοῦτο ἐκλήθη «περίπερον Συγγροῦ».

Περίπερον ὑπὸ στοιχείον Β. Κατὰ τὸν τύπον τοῦτον ἐν καὶ μόνον περίπερον περιλαμβάνεται ἐν τῷ γενικῷ σχεδιαγράμματι τοῦ νοσοκομείου, τοῦτο δὲ καὶ ἐκτίσθη ἤδη. Δικαιρεῖται δὲ εἰς δύο ἡμίση, ὧν ἕκαστον σύγκειται ἀπὸ ἐξ δωματίων περιέχοντα ἀνά μίαν κλίνην. Καὶ τὸ μὲν ἡμισυ εἶνε προωρισμένον πρὸς νοσηλείαν τῶν ὑπόπτων, τούτέστιν ἐκείνων, ὧν ἡ νόσος δὲν ἐξεδηλώθη σαφῶς, ὥστε νὰ νοσηλευθῶσιν εἰς τὰ σχετικὰ περίπερα, τὸ δὲ ἕτερον ἡμισυ θελεῖ

χρησιμοποιηθῆ πρὸς νοσηλείαν τῶν πασχόντων τοιαύτας μοταδοτικὰς νόσους, ὅσαι δὲν λαμβάνουσι μὲν μεγάλην διάδοσιν, ὅπως δὴποτε ὅμως χρήζουσι κεχωρισμένης νοσηλείας καὶ τοιαῦται εἶνε ὁ τέτανος, τὸ ἐρυσίπελας, ἡ ἐγκεφαλονωτιαία καὶ οὐματιώδης μηνιγγίτις, ἡ σηφοπυαιμία καὶ δερματικαὶ τινες νόσοι, ὡς ἡ ψώρα, ὁ ἀχώρ, τὸ κηρίον κλπ.

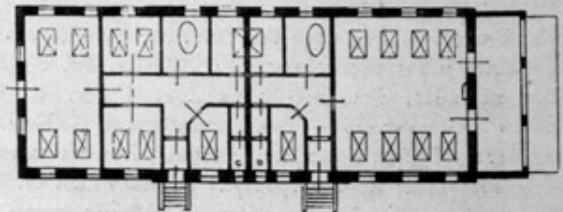
ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΟΙΧ. Β

Εἰς τὸ τμήμα τοῦτο δύνανται νὰ νοσηλευθῶσι καὶ μεμονωμένοι τινες περιπτώσεις κοκκύτου βηχός. Ἄν ὅμως ἡ πείρα ἀποδείξῃ, ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ ἀνέγερσις ἰδίου περιπτέρου διὰ τοὺς ἐκ κοκκύτου πάσχοντας, θελεῖ οικοδομηθῆ καὶ τοιοῦτο. Κατὰ τε τὴν κατασκευὴν καὶ ἐσωτερικὴν διαρρύθμισιν τοῦ περιπτέρου τούτου ἐτηρήθησαν οἱ διὰ τὸ περίπερον Α μνημονευθέντες κανόνες. Ἐκαστον τῶν δωματίων αὐτοῦ ἔχει τὰς ἐξῆς διαστάσεις: μῆκος 4,25 μέτρων, πλάτος 3 καὶ ὕψος 5, ἐπιφάνεια 13 τετραγωνικῶν μέτρων καὶ ἐμβαδὸν 63 κυβικῶν μέτρων. Ἐκατέρωθεν πρὸ τῶν δύο ἐξωτερικῶν θυρῶν αὐτοῦ φέρεται καὶ τὸ περίπερον τοῦτο ἐξώστην ἐστεγασμένον. Ἡ δὲ πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ ἀπαιτηθεῖσα δαπάνη ἀνήλθεν εἰς 120 χιλιάδας δραχμῶν.

Περίπερα ὑπὸ στοιχείον Γ. Κατὰ τὸν τύπον τοῦτον θὰ οικοδομηθῶσι τρία περίπερα πρὸς νοσηλείαν τῶν ἐκ διφθερίτιδος, ὄστρακιάς καὶ ἱλαρῆς πασχόντων. Καὶ ταῦτα εἶνε διηρημένα εἰς δύο ἡμίση, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἀποτελεῖται ἐξ αἰθούσης περιεχούσης ὀκτὼ κλίνας μετὰ ἐστιατορίου καὶ ἐξώστου, εἶτι δὲ λουτροῦ, ἀποχωρητηρίου, μικροῦ μαγειρείου καὶ δωματίου διὰ τὴν νοσοκόμον, τὸ δ' ἕτερον ἐκ τριῶν δωματίων πρὸς νοσηλείαν 4, 2 καὶ 2 ἀσθενῶν μετὰ τῶν ἀνωτέρω παραρτημάτων.

Ἡ δαπάνη ἑκάστου τῶν περιπτέρων τούτων θελεῖ ἀνέλθει εἰς 120 χιλιάδας δραχμῶν περίπου.

Κατοικία τῶν νοσοκόμων. Ὅπισθεν τοῦ τριπλοῦ τούτου

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ ΥΠΟ ΣΤΟΙΧ. Γ

κιτήριον θὰ τοποθετηθῆ ἡ κατοικία τῶν νοσοκόμων, τριώρονον οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ θὰ κατοικῶσιν αἱ νοσοκόμοι. Ἡδη δὲ μένουσιν εἰς τὸ α' πάτωμα τοῦ ἀνεγερθέντος περιπτέρου ὑπὸ τὸν τύπον Α'. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ αὐτῶν, ἐπιτραπήτω ἡμῖν μικρὰ παρέκβασις. Τὰ καθήκοντα τῶν νοσοκόμων ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τῶν Παίδων θέλουσιν ἀνατεθῆ εἰς γυναίκας, οὐχὶ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε λαμβανομένας, ἀλλ', εἰ δυνατόν ἐγγραμμάτους, καλῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ μὴ ὑπερβαίνουσας τὸ 20-26 ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἡ ἐκπαίδευσις αὐτῶν θελεῖ διαρκεῖ ἐπὶ διετίαν, καθ' ἣν θέλουσιν ὀνομάζεσθαι μαθη-

τευόμενοι ή δόκιμοι, μετά δε την περίοδον ταύτην, ύφιστάμεναι επιτυχή δοκιμασίαν, θά αναγνωρίζωνται ως αδελφαί νοσοκόμοι. Προς μόρφωσιν αυτών ή Α. Β. Υ. ή πριγκίπισσα Σοφία, έσχε την εύτυχή ιδέαν να φέρη εξ 'Αγγλίας τρεις διακεκριμένους νοσοκόμους, την Miss Robinson πτυχιούχον αδελφήν και τας Mitchel και Caffin νοσοκόμους, αίτινες διά τής διδασκαλίας και του παραδείγματος θέλουσι διδάξει τας λοιπάς. Ούτω δε τό Νοσοκομείον των Παίδων, εκτός τής νοσηλείας των άσθενών, θέλει καταστή και σχολή νοσοκόμων, όπερ έλπίζομεν, ότι μεγάλως θά συντελέση προς ήθικήν ανύψωσιν τής τάξεως ταύτης, ήτις δυστυχώς εν 'Ελλάδι θεωρείται υπό του κοινού εύτελής και ταπεινή και μόνον από τής ιδρύσεως του Εύαγγελισμού ήρξαστο καταλαμβάνουσα την εμπρέπουσαν αυτή εν τή κοινωνία θέσιν, ενφ εν τή 'Εσπερία προ μακροῦ χρόνου έγένετο τούτο.

Έκ τής κατοικίας λοιπόν ταύτης των νοσοκόμων, τό μόν ισόγειον θέλει χρησιμοποιηθή προς διαμονήν των κυρίως αδελφών, ό πρώτος όρος προς την των μαθητευομένων ή δοκίμων, και ό δεύτερος τέλος δύναται να χρησιμεύση ως κατοικία των λοιπών γυναικών του καταστήματος, αίτινες θέλουσιν εκτελεί τας εργώδεις και βαρείας ύπηρεσίας αυτού, τούτέστι των ύπηρετριών.

Μηχανοστάσιον. Έν αυτώ ύπάρχει λέβης άτμομηχανής, όστις παράγει τον απαιτούμενον άτμόν προς κίνησιν τής εν τω φρέατι άτμαντλίας και τής ηλεκτρικής μηχανής και προς λειτουργίαν του άπολυμαντικού κλιβάνου. Ό εκ του λέβητος τούτου παραγόμενος άτμός, θέλει βραδύτερον χρησιμοποιηθή εν τω μαγειρείω προς παρασκευήν των φαγητών και εν τω πλυντηρίω προς κίνησιν των μηχανημάτων αυτού και εν τω ιδιαίτέρω καταστήματι των λουτρών, των διά θεραπευτικούς

ΜΗΧΑΝΟΣΤΑΣΙΟΝ

σκοπούς προωρισμένων. Έν τινι των δωματίων του μηχανοστασίου εύρίσκεται ή ηλεκτρική μηχανή, έξοχον έργον των καταστημάτων Ernest Scott and Mountain εν 'Αγγλία, δώρον του άειμνήστου όμογενοῦς Στεφάνοβιχ Σκυλίτση, ήτις παράγει τό προς φωτισμόν ολοκλήρου του καταστήματος χρησιμεῦον ηλεκτρικόν φώς και δύναται να φωτίση 300 ηλεκτρικούς λαμπτήρας. Παρά ταύτην δε τό δωματίον των ηλεκτρικών συμπυκνωτών, οίτινες δύναται να δώσωσι φώς εις 25 λαμπτήρας καθ' όλην την νύκτα άνευ κινήσεως τής μηχανής.

Άπολυμαντικόν καιάστημα. Έν αυτώ τελείται ή άπολύμανσις ανθρώπων και πραγμάτων εις οίανδήποτε έπαφήν προς τους εκ λοιμωδών νόσων πάσχοντας έλθόντων. Περιέχει δε άπολυμαντικόν κλιβάνον άρίστου συστήματος, εκ των εν Βερολίνω καταστημάτων Rietschel und Henneberg,

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΣΘΕΝΩΝ

Ο ΠΡΩΗΝ ΕΙΛΩΣ

Τὸ ποταμάκι μας ἐλύγιζε σὰν τὸ φεῖδι . . . Ἐτρεχε ἀνάμεσα στὸν κάμπο μὲ στροφαίς μὲ λυγίσματα σὰν νὰ ἦταν τσακισμένο. Νὰ ἦσουν ἀπὸ ψηλά νὰ τῶδλεπες κάτω, ἦταν νὰ τὸ εἶγες στὴν ἀπαλάμη σου. Τὴν ἡμέραν ἦταν σὰν καθρέφτης, τὴ νύχτα, θαρρεῖς καὶ ἦταν ὑδράργυρος. Εἰς τὶς ὄχθες τοῦ ἦταν φυτρωμένα καλάμια ποῦ ἐκαθρεφτίζονταν μέσα στὸ νερό . . . Ἐξόχο πρᾶγμα! Ἐδῶ καλάμια, ἐκεῖ χορτάρι καὶ παρέκει μυρτιαῖς . . .

Ἐτσι περιέγραφεν ὁ Νικῆφορ Φιλιμόνις καθήμενος εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ῥοφοῦσε ζῦθον. Ὀμίλει μὲ ἐνθουσιασμόν, μὲ πάθος . . . Τὸ ἐρριτωμένο, ζυρισμένο πρόσωπον καὶ ὁ κανελλόχρους λαιμός του ἐσκίρων καὶ συνεσπῶντο ὁσάκις ἤθελε νὰ περιγράψῃ εἰς τὴν διήγησίν του ποιητικόν τι χωρίον. Τὸν ἤκουεν ἡ ὠραία δεκαπενταετής θαμὼν, Τάνια. Σκυμμένη μὲ τὸ στήθος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ὑποστηρίζουσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν γρόνθων τῆς, ἐξεπλήσσετο, ὠχρία καὶ μὲ ὀρθάνοικτα μάτια συνελάμβανεν ἐκάστην λέξιν.

Κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐσύχναζεν ὁ Νικῆφορ Φιλιμόνις εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον καὶ συνὸμίλει μὲ τὴν Τάνιαν. Τὴν ἠγάπα διὰ τὴν ὀρφάνιαν τῆς καὶ διὰ τὴν τόσον ἐκφραστικὴν ἡρεμίαν ἣτις ἐπεχύνετο ἐφ' ὄλου τοῦ ὠχροῦ, πνευματώδους προσώπου τῆς. Καὶ ὅποιον ἠγάπα ὁ Νικῆφορ, τοῦ ἀνοίγει τὴν καρδίαν του ὅλην, καὶ τοῦ ἔλεγε ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ παρελθόντος του. Ἦρχιζε συνήθως τὴν ὀμιλίαν του ἀπὸ τὴν ἀρχὴν — ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς φύσεως. Ἀπὸ τὴν φύσιν μετέβαιnen εἰς τὸ κυνήγιον, ἀπὸ τὸ κυνήγιον εἰς τὸν μακαρίτην τὸν αὐθέντην του, τὸν πρίγκηπα Σφεντσῶφ.

Ἦταν περίφημος ἄνθρωπος! ἔλεγε διὰ τὸν πρίγκηπα. Ἦταν περίφημος ὄχι τόσον διὰ τὰ πλούτη του καὶ τὰ ἐπιταμένα κτήματά του, ὅσο γιὰ τὸν χαρακτῆρά του. Ἦταν φοβερός Δὸν Ζουάν!

— Καὶ τί πᾶ νὰ πῆ Δὸν Ζουάν;

— Θὰ εἶπῃ πῶς ἦτανε στὶς γυναῖκες φοβερός Δὸν Ζουάν. Ἀγαποῦσε τὶς γυναῖκες δηλαδὴ. Οὐλὴ του τὴν περιουσίαν τὴν ἐσπατάλησε στὶς γυναῖκες. Μάλιστα . . . Ὅταν ἐζούσαμε στὴ Μόσχα, ὄλο σχεδὸν τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ Γραντοτέλ μὲ χρήματά μας τὸ συντηρούσαμε. Στὴν Πετρούπολι μὲ τὴν βαρονέσσα φὸν Τούσιχηχ εἶχαμε πολλὰς σχέσεις καὶ ἀποκτήσαμε καὶ παιδιὰ. Αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ βαρονέσσα σὲ μιὰ νυχτιὰ οὐλὴ τῆς τὴν περιουσίαν τὴν ἔχασε στὰ χαρτιά καὶ ἤθελε νὰ αὐτοκτονήσῃ, μὰ ὁ πρίγκηπας τὴν ἐμπόδισε. Ἦταν ὁμορφὴ νέα . . . Ἐνα χρόνον γλεντίσαμε μαζὺ τῆς

καὶ ἀπέθανε . . . Πῶς τὸν ἀγαποῦσαν ὁμοῦς ἡ γυναῖκες, Τάνιτσα! Πῶς τὸν ἀγαποῦσαν! Χωρὶς αὐτὸν δὲ μπορούσαν νὰ ζήσουν!

— Ἦταν ὁμορφος;

— Δὲ βραδέσαι! . . . ἦταν γέρος, ἀσχημος . . . Μάλιστα . . . Νὰ καὶ σύ, Τάνιτσα θὰ τοῦ ἀρεῖς . . . Ἀγαποῦσε τέτοιαις σὰν κ' ἐσὲνα, ἀδύναταις, γλωμαῖς . . . Μὴ ντρέπεται . . . Γιατί ντρέπεται; Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶπα ψέματα, καὶ τώρα δὲ λέω ψέματα . . .

Ἐπειτα ὁ Νικῆφορ Φιλιμόνις ἤρχιζε νὰ περιγράψῃ τὰς ἀμάξας, τὰ ἄλογα, τὰς στολὰς . . . Ὅλα αὐτὰ ἤξευρε καὶ τὰ περιέγραφε καλᾶ. Ἀκολούθως ἤρχιζε νὰ ἀπαριθμῆ τὰ εἶδη τῶν κρασιῶν. — Ὑπάρχουν τέτοια κρασιὰ ποῦ κάθε μπουτίλια κοστίζει 25 ρούβλια. Πίνεις ἓνα ποτηράκι, καὶ αἰσθάνεσαι μέσα σου πῶς θ' ἀποθάνεις ἀπὸ εὐχαρίστησι . . .

Τῆς Τάνιας τῆς ἤρεσε περισσότερο ἡ περιγραφὴ τῶν σεληνοφωτιστῶν νυκτῶν . . . τὰ θορυβώδη ὄργια εἰς τὴν γλῶσσαν κατὰ τὸ θέρος, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, καὶ τὸν χειμῶνα μέσα εἰς τὸ ἔλκυθρον μὲ τὸ θερμὸν κάλυμμα, εἰς τὸ ἔλκυθρον, τὸ ὅποιον τρέχει σὰν ἀστραπή.

— Ναί, τρέχει τὸ ἔλκυθρον, καὶ νομίζεις πῶς τρέχει τὸ φεγγάρι . . . Περίφημο πρᾶγμα!

Πολλὴν ὥραν διηγείτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Νικῆφορ Φιλιμόνις, ἐτελείωσε δὲ τὴν διήγησίν του ὅταν πλέον ὁ ὑπὲρτης ἔσθυσε τὸ ἀνωθεν τῆς θύρας φανάριον καὶ εἰσεκόμιζε τὴν ἐπὶ τῆς θύρας ἐπιγραφὴν τοῦ ζυθοπωλεῖου.

Χειμερινὴν τινὰ ἐσπέραν ὁ Νικῆφορ Φιλιμόνις ἔκειτο μεθυσμένος κάτω ἀπὸ ἓνα φράκτιν καὶ ἐκρουλόγησε. Τὸν μετέφερον εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐξελθὼν ἐκ τοῦ νοσοκομείου μετὰ ἓνα μῆνα δὲν εὔρε πλέον εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον τὴν Τάνιαν, εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Μετὰ ἐνάμισυ ἔτος διήρχετο ὁ Νικῆφορ τὴν ὁδὸν Τβέρης ἐν Μόσχᾳ, φέρων πρὸς πώλησιν παλαιὸν θερινὸν ἐπανορφωριον, ὅτε συναντᾷ τὴν Τάνιαν. Ἦτο ἐψυμμιθιωμένη καὶ στολισμένη, ἐφόρει πῖλον ἀπαισιῶς ἀνεστραμμένον, ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονα κυρίου τινὸς μὲ ὑψηλὸν πῖλον καὶ ἐγέλα θορυβωδῶς . . . Ὁ γέρον τὴν ἐκύτταξε, τὴν ἀνεγνώρισε, τὴν συνῶδευσε μὲ τὸ βλέμμα καὶ βραδέως ἐξήγαγε τὸν πῖλον του.

Συνεινήθη.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνέλαμψε δάκρυ.

— Ὁ Θεὸς νὰ τῆνε . . . ἐψιθύρισε.

Καὶ φορέσας τὸν πῖλον του ἐχαμογέλασε.

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ

ΟΜΟΓΕΝΗΣ

ΠΑΝΑΓΗΣ

ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ

Η προσωπικότης αὐ-
τη εἶναι ὁ μέγιστος
ἑλληνικὸς ἐμπορικὸς
ἀσπὴρ, ὅστις ἔδωκε πρὸ
ὀλίγου.

Τὸ μεγαλεπίβολον
πνεῦμα, ὁποῖον ἐμφαίνει
ἡ ἀγέρωχος ὄψις του
καὶ τὸ ἀέτιον βλέμμα
του, συνώδεε ἀγγλικὴ
μόρφωσις καὶ ἀσθηρό-
της λόγων καὶ ἔργων.

Ἄκρος περιφρονητὴς τῆς ἐξαντιλούσης τὰ δημόσια
πολιτικῆς καὶ τῶν ἀεροβατικῶν καὶ πτωχομοῦσον καὶ
ἐθνοκτόνων θεωρητικῶν καταπονήσεων, ἐζήτησε νὰ
γίνῃ πλουτοφόρος ἐθνικὸς παράγων, διὰ νὰ συν-
τελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἀναστηλώσῃ καὶ σώσῃ πᾶν ὅ,τι κατε-
κρήμυνισεν ἡ σαπρὰ γενεὰ ἢ διαδεχθεῖσα τὸ 21.

Διὰ τοὺς τοιοῦτους γίγαντας τῶν μεγάλων ἔργων

πᾶς διὰ λόγων ἔπαινος
πίπτει ἀνίσχυρος καὶ χά-
νει αὐτοδικαίως τὸ δι-
καίωμα του.

Ἐξ ὁμιλήσεως ἢ κάτωθι
εἰκῶν, ὁ νέος οὗτος παρ-
θενών, ὅστις θὰ λαμ-
πρύνῃ ἐπὶ αἰῶνας τὴν
πατρίδα τοῦ κάλλους καὶ
ὅστις εἶναι μὲν τὸ περι-
φανὲς ἀλλὰ καὶ τὸ μικρό-
τερον κληροδότημα διὰ

τὸ ἔθνος του. Τὰ ἄλλα τὰ μεγαλιέτερα κληροδοτήματά
του εἶναι σιωπηλὰ καὶ ἀνεπίδεικτα.

Εἶναι ἡ κολοσιαία τροφοδοσία τὴν ὁποίαν κατέθεσε
διὰ τὴν ἰδιαίτεράν του πατρίδα Κεφαλληνίαν.

Καὶ εἶναι ὀλόκληρος ἢ πλειὰς τῶν Βαλλιάνων, τοὺς
ὁποίους ἀφήκεν ὡς ζῶσαν καὶ ἐπιτροπεύουσαν κληρονο-
μίαν εἰς τὸ ἔθνος του, ἀρκεῖ νὰ βαδίξῃ εὐδόκιμον πορείαν.

ΒΑΛΛΙΑΝΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ